

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; af Adam
Oehlenschläger.

Titel | Title:

Ludlams Hule : Syngespil

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : trykt hos Boas Brünnich paa

Fysiske størrelse | Physical extent:

Forfatterens Forlag, 1814
173 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

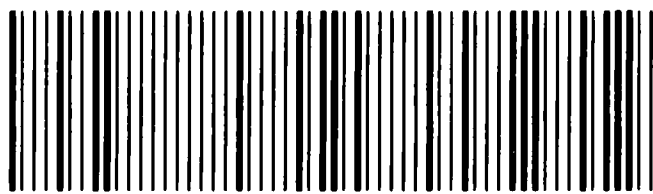
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

95-255

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021682471

Ludlams Gule

Synge spil

af

Adam Ochlenschläger

Kiøbenhavn 1814.

*Trykt hos Boms Bränniche.
paa Forfatterens Forlag.*

Angelt, se. ~

L u d l a m s H u l e.

Personerne:

Sir Harry Turner, Godseier i Skotland.

Miss Alara, hans Søsterdatter.

Sir Oliver Lenox, Hovding.

Sir John Bull, en Englænder.

Peter Robin, Landmand.

Fanny, hans Kone.

Betty, deres Barn.

William, Robins Søn af første Ægteskab.

Dick, en Bondekarl.

Sara Nichols, hans Moder.

En Læge.

George Wilkins, en gammel Soldat.

Tom, Sir Harrys gamle Diener.

Borgkappelannen.

Sir Harrys Huusfolk.

En Trup Biergskotter.

Moder Lublam, et Gienfærd.

Handlingen foregaaer paa Sir Harry Turners Gods,
paa Grændsen af Skotland og England.

1941

THE UNITED STATES OF AMERICA

DOES HEREBY CERTIFY

THAT THE FOLLOWING

IS A TRUE AND CORRECT

TRANSLATION OF

THE ORIGINAL

DOCUMENT

FILED

1941

1941

Første Handling.

Landsveien forbi en Klippehule, hvis Åbning udgør
første Delen af den sønlige Baggrund. I Hulen
en Marmorbrønd og en Bænk. Aften og Tusmørke.
William og Dick komme forbi.

Dick.

Nei William, nei,

Jeg gior det ei,

Jeg gaaer, jeg gaaer ei denne Vej.

Ei her forbi;

Der er en Sti

Bag Krattet hist, den vandre vi.

William.

Hvad er der nu?

Hvi gyser Du?

Betager Dig alt Angst og Gru?

Saa vend kun om,
Hvorfra Du kom!

D i c k.

At mange Veie gaae til Rom.
Hvorfor just her
Det Hul saa nær?

W i l l i a m.

Hvi gyser Du for Hulen der?

D i c k.

Jeg maa vel gyse, maa vel skælve;
Men Gud forlade Dig Din Synd!

W i l l i a m.

De brune Etene roligt hvælve
Sig om den hvide Marmorbrønd!

D i c k.

At huff dog paa hvad præter Præsten;
Du Fanden ikke friste. maa! -

W i l l i a m.

Guldgule Sol gaaer ned i Vesten,
Og Maanen slaar paa Himlens Blaa,

Dick.

Har jeg seet Mage
 Vel mine Dage
 Til Tusentast?
 Med Herer, Trolde,
 Bag Biergets Bolde,
 Han gier om Matten
 Sig selv i Kast!

William.

Har jeg seet Mage
 Vel mine Dage
 Til sig Hans Kvast?
 For tomme Huler,
 Som intet Kiuler,
 Han taber Hatten
 Af bare Hast!

Dick.

Er Du da reent ravnstjende? Er det ikke nok,
 at Du bytter Dit fredelige Landliv med Død og
 Ødelæggelser? Mejer Soldater istædet for Ar?
 Forvandler Dig fra en skikkelig Bondemand's Søn,
 til en Hugas i den skotske og brittiske Gnaypose?
 Er det ikke nok, at jeg følger Dig, som Din Waas-
 bendrager? Skal jeg endnu standses midt paa Urens
 Bane af en Her, som vrider Halsen om paa mig?

William.

Hør min gode Dick, Du skal have Tak, fordi
 Du fulgte mig saa langt! Men Du seer selv: Na-

turen gaaer over Dytugtisen. Gaa Du i Guds Navn hjem igien til Din Moder! Jeg vil tage Willien i Gierningens Sted.

D i c k.

Nei, siger jeg Dig, nei! Det er nu eensgang afgjort. Jeg følger Dig til Verdens Ende. Vi have strikket Strømper sammen som Børn hos Skolemadammen, spillet Klink paa Kirkenurens i Degnens Skole som Pøge; staalet Væbner og Pærer i Naboens Have som Ynglinger, og givet hinanden blodige Næser som Mænd. Det glemmer jeg Dig aldrig. Du er min Ungdomsven. Jeg følger Dig som Din Sancho Panza, som Din tro Drabant! Jeg har belavet mig paa at gaae i Krig mod Mennesker; men tænk mig nu ogsaa i, at lade Herre og Svægsler staae ved deres Bærd. Denne Hule fik. Du mig ikke forbi, om Du slog mig ihjel.

W i l l i a m.

Er vi ikke hundrede Gange gaaet her forbi?

Dia.

Jo! men aldrig saa silde om Aftenen, mindst
Sanct Hans Aften.

William.

Hvad er der da saameget ved den Moder Lud-
lam, som de kalde hende?

Dia.

Har Du ikke hørt hundrede Gange at det er
et Spøgelse, som boer i denne Hule? og som kom-
mer frem, naar man tre Gange gaaer Brønden
rundt, banker paa Standen og siger: Gode Moder
Ludlam! laan mig dit eller dat, saa bringer jeg det
igien til den eller den Tid?

William.

Gaaer man det saa?

Dia.

Ja vist saaer man det. Men Gud hjælp Dia,
naar Du ikke bringer det til rette Tid.

William.

Hvad saa?

Dick.

Veed Du ikke hvordan det gik Peter Trimp,
som laante den store Suppekædel til sin Bryllups-
fest?

William.

Nu?

Dick.

Han gik til Ludlams Hule
I mørke Midnatsnat,
Mens Maanen hist den gule
Saae giennem Buse og Krat.

Laan mig en Kobberbolle,
Sang han i Hulens Grund,
En tinnet Kasserolle
Til næste Midnatstund.

Hiem gik den tappre Peter
Med Bollen paa sin Bag;
Der stødtes i Trompeter,
Det var hans Bryllupsdag.

Der var stor Lyst og Gammen,
Han gik med Bruden seent;
De smrede tilsammen;
Han glemte Ludlam reent.

Man fandt ham næste Morgen
I Sengen ganske død.
Dig her at skildre Sorgen
Naturen mig forbød.

Man bragte den tilbage,
Der staaer den, hvor den stod!
Hun vil den ikke tage,
Den er betalt med Blod.

William.

Der staaer den virkelig, den gamle Skædel,
Spanstgrøn af Irr, halv sænket ned i Sandet.

Dick.

Nu ja, der har Du Syn for Sagen da.
Der staaer den, og den stakkels Peter Trimp

Har længe hvilet alt i sorten Muld,
Fordi han glemte Tiden og sit Løfte.

William.

Du ja, den som forglemmer Tiden, den
Maa sættes ud af Tiden, det er billigt.
Men altsaa, naar man holder hvad man lover,
Saa bringer Gudlam hvad man ønsker sig.
Det er dog artig.

Dick.

Ja vist er det artig!

Vanartigt, notabene. Kom! for Guds Skyld —
Jeg troer — min Siæl — jeg troer, Du kunde fristes —

William.

Jeg gaaer i Kamp! Mit Ungdomsmod skal aabne
Mig Vrens Baue, eller ende snart
Et Liv, som ingen Blomster har for mig.
Jeg drager hjem med Vaaben, som en Ridder,
Hvis ikke, dør jeg som en brav Soldat.

Dick.

Det hørte vi saa tit. Af Gud forlade

En flig klørmindesiet Lilievand,
Som satte Dig de Fluer i dit Hoved.
Hvi og din Faders Hytte skulde ligge
Saa nær ved Ridderborgen.

William.

Men mig mangler

Et Sværd! et stærkt et jevngodt Riddersværd.
Og Bærge maa der til, om jeg skal hjælpe
Sir Oliver i Nat at storme Skandsen!

Dia.

Om skal man see, at han vil bede Gudlam
Om fligt et Sværd! et Troldomsværd! Herre Jesu!

William.

Ei noget Troldomsværd! Et ærligt Sværd;
Men stærkt og stort, og af et hærdet Staal.

Dia.

Det Sværd bliver Dig en Vind til din Liigfiste.

William.

Kan være! Men jeg maa dog prøve det!

(gaaer hen imod Hulen og synger)

Moer Ludlam i den mørke Kiælder,
Hvor Kilden dybt i Grunden vælder,
Jeg beder om et jevngodt Sværd,
Som træffer vist i Heltesfærd.

Naar Skotlands Mænd med Seier drage,
Saa kommer ogsaa jeg tilbage.

Dg — dersom Lykken det har skaant, —
Saa bringer jeg hvad jeg har laant.

(Han gaaer tre Gange Brønden rundt og pikker paa
Randen.)

D i c k.

Det hjælper Dig ikke! Naar Du ikke siger Tid
og Time laaner hun Dig ikke et Fiirtommeseem.

(En dyb Klang, ledsaget af en sagte Musik, lyder fra
Brønden. Et Sværd stiger frem af Nabningen,
med Hæftet opad. William tager det; imidlertid
singer Dick i den største Angst med tillukkede Dine.)

O Himmel der er hun! Moer Ludlam! hu! hu!
Det damper af Brønden! Der kommer hun! Nu!
Et. Dunstan forsvar mig! o hvilket Uhyre!
Titusind Slætter af Svælgene fyre!

En Drage med Vinger! En frygtelig Gæst!
 Med Kløer som en Vædder, og Horn som en Hest,
 Af spar dog en Mand, allernaadigste Viv,
 Uskyldig som Barnet i Moderens Liv.

William.

Ved Himlen ja, et Sværd; saa godt, saa fagert
 Som fra den gamle Heltetid. Godt Ludlam.
 Jeg lover Dig, jeg gør ei Sværdet Skam.
 Jeg bringer Dig det brugt Tak med tilbage.
 Kom Dick! Nu hen at tage Afshed med
 Min Alara! Denne maanelyse Nat
 Skal høre Kiærlighedens milde Stemme,
 Før aarle Morgen hører Kampens Ræst.

Dick.

Nu er jeg desperat! Skee hvad der vil.
 Men før mig nu lugtligt ind i Krigen,
 Før Heden sætter sig. Har jeg seet Herer,
 Saa kan jeg ogsaa taale vel see Blod.

William.

Først til min Elskte!

Dick.

Nei, nei! strax i Aria,

For disse græsfelige Troldomsyner
Udfløtted af min Hu. Seer jeg din Kæreft,
Saa glemmer jeg de fæle Druefløer
For hendes hvide Hænder, Dragesvandsen
For hendes Haar, og Skorpionspektaklen
For hendes Talemaader!

William (leer.)

Han er tosset!

Men ved mit Liv, det var en siælden Fangst.
Kom Dick! Det duer ei at gruble længe;
Nu har vi Sværdet, — lad os bruge det!

Dick.

Ga! lad os vel indrette vore Sager!
Vær Du en Ridder, jeg er Daabendrager.

(De gaae.)

(Et gothiff Bærelse paa Ridderborgen med et Stucuhr.)

Sir Harry. Miss Klara. Den gamle Tom.

Sir Harry.

Hvor det glæder mig Klara at have Dig hos mig! Et Hus uden en smuk Pige, er det samme, som en Dag uden Sol. Det er det der giver Samtalen Liv, Selskabet Munterhed, og Tonen mellem Mænd Venlighed og Ynde. O hvor gjerne seer jeg Dig, enten det nu er om Formiddagen, som en flittig Huusholderke, med Forklæd og Neglesnippe; eller om Aftenen ved Bordet i Silkeklæder, som en Dame. Du vil lægge Dage til mine Aar, Klara!

Klara (kysser hans Haand.)

Gud giv det, kære Morbroder.

Sir Harry.

Hvad hjalp det, at denne Borg aabnede sine Porte og havde rummelige Hvælvinger for fremmede Gæster? De gad ikke besøge mig gamle Anark. Ikke engang Vinen i mine Kældere kunde løfte an-

det, end den violetnæsfede Abbed, og den tykmavede
 Midder. Rædsommeligheden byggede sine Neder i
 hver en Krog under Taget, med Evalerne. — Nu,
 Du er her — ha! hvor har det forandret sig. Nu
 flagre de omkring Dig, som Spurveene om mine Kir-
 sebær; og jeg er vel snart nødt til at slaae et Næt
 over Dig, og stille mig selv hen som en Fuglekræk,
 hvis jeg vil have No.

Klara.

Frygt ikke for Spurrene, kære Morbroder!

Sir Harry.

Heller ikke jor Gærdesmutteren Klara?

Klara.

En saa lille Fugl vover sig ikke til Ederes stolte
 Borg.

Sir Harry.

Virkelig ikke? Nu desbedre. Saa vil jeg heller
 ikke grænne mig! Har jeg ingen Børn, jeg har
 dog en Søsterdatter. Jeg vil ikke sukke, naar
 jeg vikler mit Stammetræ op, og seer den harni-

skede Mand med Trøet ud af Brystet, hvoraf der springer Naaben og Naarne, som Blomster og Blade. Jeg har en Søsterdatter! Du skal ægte en Ridder af prøvet Retsfærdighed. — Det sandt, det bliver en Sidelinie; men det kan ikke altid gaae saa lige i denne Verden, som man ønsker.

Klara.

Nei tilvielse, kære Morbroder; og der er selv dem, der mene, at de frumme Linier ere de smukkeste.

Sir Harry (affides.)

Den frumme Linie løber ned til Bondehuset! Fordømt.

Klara.

Har I hørt at Hæren gaaer bort imorgen tidlig, for at jage Britten over Grændserne?

Sir Harry.

Jo, ganske rigtig. Endeel af vort unge Mandskab gaaer med endnu i Nat, under Sir Olivers Anførsel, for at bestorme den nærvise Skandse de har kastet lige for vore Dine, paa vor Grund. William Robin gaaer ogsaa med.

Klara (sukker.)

Sir Harry.

Klara, Klara! for Guds Skyld! Er det muligt?
Overlad Dig dog ikke til denne Daarlighed. En Bon-
desen, og en adelig Frøken!

Klara.

Staan mig, kære Morbroder. (Kysser hans
Haand.) Det er allerede nær Midnat. — God Nat
for vel!

(Hun gaar.)

Sir Harry.

Hvad skal der blive af Tom? Gud forlade mig
min Synd! Er hun ikke forelsket i den unge William.

Tom.

Det har hun lært af sin Moder Eva i Para-
dis, Sir; den forbudne Frugt smager altid bedst.

Sir Harry.

Man maa have Agtelse, for en dyd og i Grun-
den uskyldig Følelse, Tom! William er en brav
Kns; der mangler ham intet uden et Stammetræ,

og en Ridderborg, saa kunde jeg ikke selv ønske mig bedre Svigersøn.

Tom.

William er en Phoenix. Man finder ikke sig en Karl i Egnen paa tyve Mil i Omkreds. Han tager alle Nabolavets Adelskænske paa sin Samvittighed.

Sir Harry.

Men han maa dog holde sig til sin Hytte i Dalen. Ridderborgen ligger ham for høit.

Tom.

Det kommer an paa hvor høit han kan flyve. Han gaar i Kamp med Sir Oliver, hvem veed hvad Lykken kan bringe?

Sir Harry.

Ikke meer om det! Man maa lade, som man intet mærkede. Hun er endnu ung her i Huset; hvis jeg holdt hende strængt, kunde jeg staae Fare for at miste hende.

Tom.

Men vil I dog ikke snart indvie hende i Borgens Hemmeligheder?

Sir Harry.

For alting ikke! Det vilde forskrække hende, og maaskee bidrage, meer end Andet, til at hun forlod mig.

Tom.

Men om Det nu engang møder hende usforvarende; hvad staaer Eder inde for, at hun ikke forfærdes saa stærkt at —

Sir Harry.

Jeg har det bedste Haab. Her har nu i tre Aar, siden min salig Datters Død, været stille og roligt paa Borgen. Jeg haaber den ulykkelige Skygge lider ikke meer af natlig Qual, men har fundet Ro i sin Grav.

Tom (ryster paa Hovedet).

Nei Sir! bedrag Eder ikke med et falskt Haab. Det er allerede otte Dage siden Frøken Alara kom

til mig en Morgen og sagde: Siig mig Tom! hvem er dog den smukke gammelagtige Kone i de sneehvide Klæder, med Nøglesnippet, som jeg saa tit møder paa Gangen om Alstenen sildig, naar jeg gaaer tilfængs? Er det Huusholderessen af Huset? Hvorfor seer man hende aldrig om Dagen? Hun er bleg og tungsindig, og maa have meget travelt; thi hun iler mig altid svævende forbi, nikker venligt, og klirrer med Nøglerne.

Sir Harry.

Er det muligt?

Tom.

Som jeg siger.

Sir Harry (efter en kort Taushed).

Jeg har lagt Mærke til, at dette Spøgelse søger unge Pigers Selskab af min Familie. Lie Tom! Lad ingen forvovne Ord komme over dine Læber. Er det en Aand, saa er det en god Aand, og den vil ikke fornærme Uskyldigheden. (Kloffen slaaer tre Kvarteer til Tolv) Det er sjælden! Følg mig til mit Sovestue.

(De gaae.)

Klara

(Kommer tilbage med et Bys.)

Gik Du til No, min gamle Fader? Al
For Elskerindens Bryst er ingen No.

(Det klapper i Fænderne nedenunder.)

Der er han alt! Jeg veed han kommer, og
Dog gyser jeg. Hvor er nu Strikkestigen?

(Hun tager den frem.)

Den gamle Tom gaaer ned ad Vindetrappen;
Jeg haaber dog min Dufel gaaer tilfængs.
Du kommer altfor tidlig, William! Gud
Ufald man overrumples os.

(Det klapper stærkere.)

Tys! tys!

For Himlens Skyld!

(Hun aabner Vinduet og knytter Strikkestigen til Posten)

Tag Dig nu vel iagt!

Jeg tør ei see derud! Ufald den brast!

Ufald han styrted ned for mine Dine!

William

(Springer ind af Vinduet, og iler i hendes Arme).

Min søde Klara!

Klara.

Elfte William! seer

Jeg Dig igien? O Gud! saa skal det være!

William.

Sir Oliver, vor tappre Hovedsmand

Os falder alt. Den stielvende Trompeter

Staaer hist paa Høien; støder Heltetoner

I gule Malm, med Angst og Frygt i Hjertet.

Han sad vist heller ved et Bryllupsgilde!

Klara.

Min William Du forlader mig! Og veed Du

At farlig er din Gang? Isald Du gaar

I Døden, hvad skal Klara da?

William.

Begræde

Ein William! Plante venligt Rosmarin

Paa Ungersvendens Grav; tro det er ham

Naar Aftenstiernen blinker muntert ned
I hendes Taare; — viske Taaren bort,
Og styrke Diet paa den grønne Laurbær
Ved Gravens Jæse.

Alara.

O min Gud hvor er jeg
Bedrøvet. Var det kun i Krig Du gik,
Men løbe Storm imod en fiendtlig Fæstning,
Den farligste, den værste Daad af alle.

William.

Var Daaden farlig ei, hvad var den mig?
Hvad var der da for mig at heste Alara!
Jeg takker Gud! Han saae min Nød. Jeg trængte
Til sig Anledning. Nu, Gud signe Dig!
Giv mig et Kys til Afsked, saa afsted!

Alara.

Stærk er du! fuld af Mod, og ret behændig;
Men William, Du var aldrig før i Krig.
Vogt Dig min Ven for al Forvorenhed!

William.

Den, haaber jeg, skal just besejre mig.
Jeg er en Ratterandrer, elskte Pige!
Som stiger paa den farlige Gescims
Af Borgens Tag i Drømme. Var jeg vaagen,
Troer Du jeg voved det? Tie! lad mig gaae.
Kald mig ei altfor kærsligt ved mit Navn!
Kun Frygten kunde faae mig til at styrte.

Klara.

Saa gaa da i den grumme Fare,
Forvoven, elskelige Ven!

William.

Din Kærlighed skal mig forsvare,
Og Du skal see mig snart igien.

Klara.

Tag denne Lof, og lad den smile
Med gule Bølger til din Trøst!

William.

Isald jeg falder, skal den hvile
I Graven paa mit kolde Bryst.

A l a r a.

O Gud! forførdelige Tanke!

W i l l i a m.

Er Graven da vel Elffovs Skranke?

A l a r a.

Lad i Dit Sværd et Baand mig binde!

(forundret.)

Hvor fik Du dette fagre Sværd?

W i l l i a m.

Det giælder kun min Elskerinde,

I Nat at vorde Gaven værd.

A l a r a.

Lys! hvad er det, som hisset lyder?

W i l l i a m.

Krumhornet os at ile lyder.

B e g g e.

Himmel bønher de Elskendes Væn!

Og naar ^{vi)}
de) drage

Med Seier tilbage,

Eløent da ^{mit Hjerte)}
den ^{den Kæffe)} Kærligheds Løn!

Dick

(styrter ind ad Vinduet paa Gulvet, saa lang som han er.)

Gud i Himlen være lovet og takket! Den Gang
slap jeg med en blodig Næse og to smukke Knæfaller.
(han føler efter.) Nei, de ere hele endnu! De beværge
dem med Lethed frem og tilbage paa deres Nerver!
Gud skee Lov! Det var en stor Lykke for mig.

William.

Var det en Lykke?

Dick.

Ja gu var det en Lykke! Dersom jeg nu var faldet
ud til den anden Side, ned af Borgen, som en Bly-
rende fra Taget? Jeg havde aldrig reist mig igien.

William.

Hvad vil Du her, Menneske?

Dick.

Menneske? Er det at kalde Folk af min Stand?
Er Du en Ridder, saa er jeg en Baabendrager. Har
Du en Frøken, som Du er forelsket i, saa har jeg en
tilkommende Frue, som jeg skal smigre mig ind hos;

som jeg maa fiænde, naar jeg skal bringe hende Bytte
fra Krigen, eller Efterretningen om Dit Endeligt!
Gud bedre os!

William.

Lie, Ulykkesfugl!

Dick.

Menneske! Fugl! hrad det er for Talemaader
til Folk, der falder ind ad Vinduet paa alle Fire.

William.

Du gjør en Larm, som om hele Borgen skulde
falde ind.

Dick (leer af fuld Hals).

Borgen gjør sig ikke gal, og falder ind af sit
egget Vindue.

William.

Tilgiv denne Karls Enfoldighed, bedste Klara!
Han har et got Hierte og megen Hengivenhed for mig.

Dick.

Det maa I ikke troe er hans Mening, Trøsten!
Han kan ikke bære sig for at lee af mine Wittigheder.

Men han er bange for at rose mig i mine Dine. —
Man er vel nødt til at slaae Betyrningen hen i
Spøg! Jeg bærer mig ad ligesom Franskmændene: han
synger naar han er sulten, jeg harcellerer naar jeg
er bange.

William.

Hvilken Dævel bragte Dig paa dette fortvivlede
Indfald? Hvis man har hørt Dig!

Dick.

Den samme Dævel, som fik Eva til at spise Æb-
ler og Noah til at drikke Vin: Nysgjerrigheden!
Kan jeg see Vinduer aabne med nedhængende Strik-
fæstiger, uden at krybe ind ad dem? Desuden kommer
jeg for at skynde paa Dig. Vore Kammerater vente
os i Nøddeboven. Trompeteren blæser, som Enge-
len paa den yderste Dag! Kom! — Farvel, Frøken!
Tilgiv vore Galssaber, og hav Medlidenhed med vore
Udsigter!

Klara.

Jeg takker Dig, min gode Dick; fordi Du følger

William saa tro. Jeg haaber at see Eder begge friske og vel igjen.

D i c.

Saa hvad mig angaaer, saa skal det ikke mangle paa Forsigtighed. Jeg er Waabendrager, Frøken! og har ikke med Waaben at giøre, undtagen naar de ikke blive brugte. Jeg vil staa som Moses paa Bierget med opløstede Hænder og see paa Striden langt fra, saa tænker jeg nok de slaar Mallekitterne. I maa ellers vide, Sir Oliver drager herforbi om en halv Times Tid, for at sige sin gamle Ven Sir Harry Turner god Nat. Saa seer I ogsaa William endnu engang; og paa en smuk Musik skal det ikke mangle.

William.

Farvel, min elskte Pige!

Hæm Dine Taarer nu.

Alara.

Min Tanke skal ei vige

Fra Dig i Slaget's Gru.

D i k.

Gid denne Strikfestige
Kun ikke gaar itu.

Alle Tre.

Kun Mod i største Fare
Kan Heltene forsvare.

K l a r a.

Naar Lærken Klara vækker,
Da Solen mig ei leer.

W i l l i a m.

Om Saaret end mig dækker,
Din Elsker dog Du seer.

D i k.

Hvis nu jeg Halsen brækker,
Saa seer det aldrig meer.

Alle Tre.

Farvel! Det maa nu være!
Den grimme Skæbne bød.

William og Klara
Men Kiærlighed og Ære
Staar over Grav og Død.
og Dick.

Jeg haaber den vil bære
Mig ned i Græssets Skid.

(Under Slutningen af denne Sang er Dick klæbet ud af Vinduet. William river sig af Klaras Arme og følger ham.)

Klara (efter at have glemmt Strikkessigen).
Nu er det sket! Nu er da Loddet kastet.
Seir eller Død! Grav eller Kiærlighed!
Du spiller høit min William. Kan Din Pige
Da intet offre paa sit Hjertes Alter?
Kun græde kan hun!

(Efter et Ophold.)

Moderlige Harpe!
Min Siæls Fortrolige! Du Geneste,
Som Klara vover at betroe sin Sorg,
Kom lad mig trykke tæt Dig til mit Bryst!

Og lad i Beemod mine Taarer flyde,
Mens til min Slage dine Toner lyde.

(Sunt synger ved Harpen)

Der er en Øe i Livet,
Dens rette Navn er Elskovs Øe,
Af steile Fjeld omgivet,
Midt i den bittre Søe.
Enhver, som hører Dens Fryd,
Eg ønsker derhen og iler derhen;
Men kommer snart tilbage
Med revne Seil igien.

Thi mod den haarde Sklippe
Tølt lyder brudte Bølgers Naab,
Dog vil ei Hjertet slippe
Med Ankeret sit Haab.
Saamangen Skipper stolt og vild
Omseiled den Øe ved Nat og ved Dag,
Indtil han sank i Havet
Med sønderkniuset Brag.

Men er man først deroppe,
Har overvundet Fjeldets Jis,
Da bag de gølge Toppe
Grønt smiler Paradis.
Der finder hver en Væiler god
I krolige Lund sin kærelike Mo;
Og Maanens fulde Due
Belyser Glædens Øe.

Dog i den skønne Have
Ved Floden er en Kirkegaard,
Saamange sunkne Grave
Med sorte Kors der staaer.
O salig Den som hviler der;
Han blegnede med sin Hjertenstro.
Sig Eviggrønt og Roser
Om deres Grave snøe.

(Det rasler uden for Døren.)

Hvad hører jeg? Den travle Kone gaaer
Igien forbi. — Hun har et venligt Ansigt!

Hun seer saa tit med moderlige Miner

I min Blik. — Jeg havde megen Lyst til

At tale ret engang med hende. Stille!

Hun nærmer sig. Vil hun besøge mig?

Saa silde! — Gud, om hun maaskee har hørt —

Men hun vil ei forraade mig; hun bliver

Mig før en tro, en trøstende Veninde.

(Det banker sagte paa Døren.)

Der er hun!

(farer uvilkaarlig sammen af Skræk.)

Ak! hvi gyser det da i mig?

Kom ind!

(Døren aabner sig. En smækker midaldrende Kone staar uden for i en hvid Klædedragt af et gammeldags Snit, men af det fineste Linnen. Det dødblege Ansigt bærer Præget af en Elionhed, som Tungsind har udslettet. Et Nøglesnippe hænger ved hendes Side. Hun hilser Alara venligt.)

A l a r a.

Der staaer hun virkelig. — Velkommen!

Giv ei Omstændigheder fiære Kone.

D e n h v i d e K o n e (bøier sig).

Klara (gaaer hende imøde).

Kom! Næf mig Eders Haand! Træd over Tærsklen!

Den hvide Kone (med en huul Stemme).

Naar selv I ønsker det? —

Klara.

Hvert Navn er?

Den hvide Kone.

Klara!

Klara.

Besynnderligt! Jer Haand er kold, Fru Klara!

(Slipper hende)

Den hvide Kone.

Det er lidt koldt dernede.

Klara.

Altsaa Klara?

Jeg hedder ogsaa Klara! Vi er Navner!

Den hvide Kone.

(gør en Bevægelse, som vidner om at Ligheden i Navnet behager hende, men holder sig altid i en Afstand.)

Klara (efter en kort Taushed.)

J har i Huset meget vist at syse.

Man seer Jer kun saa siælden.

Den hvide Kone (ryster sit Nøglesnippe.)

Klara.

Jert Besøg

Har noget saa høitideligt. J ønsker

Maaſkee det ſkulde holdes hemmeligt?

Den hvide Kone (lægger Pegesingren paa Munden.)

Klara.

J er saa bleg! Jert Ansigt er bedrøvet,

J er vist ikke lykkelig?

(Et dybt Suk, og et Blik til Himlen.)

Klara.

Men Eders Udfærd er saa ædel dog,

J kan umulig være kun en Diener.

Den hvide Kone.

Jeg er en sødt af Turner!

Klara.

O det ahned

Mit Hierte strax. Tillad mig, kjære Tante!

Lad mig omfavne Eder.

(I det hun vil omfavne den Kluden, træder denne saa hurtig tilbage at Klara intet faaer i sine Arme.)

Klara.

Af I er vred!

I undgaaer min Fortrolighed, som dog jeg
Saa gjerne skænked Eder. Jeg har meget
At spørge om; er endnu ung i Huset.

Min Onkel tier, og den gamle Tom
Veed intet. — Jeg er meget for at læse.
Den gamle Saga, vore Stammefædres
Ildrætter, som de selv har skrevet op
Paa Pergament med broget Munkeskrift
Skal være saa forunderlig. — I kunde
Maaskee vel give mig en Efterretning?

Den hvide Kone.

Kom hen i Middersalen næste Midnat!

Klara.

Vil I ledsage mig derhen min Tante?

Den hvide Kone.

Der seer Du mig,

Klara.

Vel! Næste Midnat altsaa!

Den hvide Kone.

Glem ei dit Løfte!

Klara.

Nei i Sandhed ei. —

Men vil I ikke sætte Eder lidt?

Den hvide Kone.

Jeg har ei No. Jeg hørte Dig ved Harpen,
Dins Toner lotte mig. Syng mig et Vers,
Saa gaar jeg.

Klara.

Hvilket susser I?

Den hvide Kone.

Det sidste!

(I det Klara tager Harpen, stiller den hvide Kone sig
hen bag en Stol.)

Klara (singer).

Dog i den skønne Have
Ved Floden er en Kirkegaard;
Saamange sunkne Grave
Med sorte Kors der staaer!
O salig Den, som slumrer der —

(I dette Dieblis flaaer Klokken Tolv paa Stueuhret.
Den hvide Skikkelse bevæger sig henimod Døren, kys-
ser et Par Gange hurtig paa Fingeren ad Klara og
forlader Bærelset. Man hører hende klinge paa
Gangen med Støglerne.)

Klara.

Gud hvad er det? Hvad skulde det betyde?

(Hun lytter med Frygt; i det samme hører man langt
borte en Marsch, af de sig nærmende Krigere.)

Al det er William! Det var det hun hørte!

Vel at hun gik, at i mit Vindue jeg

Kan sige ham mit kærligste Farvel,

Og kaste ham en Blomsterkøst i Hielmen!

(Hun iler ind i sit Bærelse.)

(Landeveien, med Skov til den ene Side, Ridderborgen til den Anden. En Flok Biergkøtter nærmer sig under sagte Musik.)

Chor.

Til Kamp, til Storm, nu rask afsted,
Med snelle Skridt, med lette Fied,
I Nattens dunkle Time.

Se, blege Stjerne! Brittens Død!

Men Sol skal blusse dobbelt rød

Paa Fjeldet frem af Havets Skied,

Med festlig Purpurstrime.

Som Nattens Røvdyr ile vi

Ad tausens Sti,

Den gamle Ridderborg forbi,

Med skarp og fældet Landse!

Men Retfærd følger vore Fied,

Og Seieren skal drage med

Og storme Brittens Skandse.

Troer han at tvinge Klippens Mand?

Vi holde Stand!

Thi Skotland er vort Fædreland.

(De ere standfede ved Ridderborgen)

(Sir Harry, Alara og den gamle Tom aabne deres
Vinduer, og tage Deel med i Sangen)

Enkelte Stemmer.

De sorte Skyer dække snildt
Forræderiske Maanes Lue.
Kun nogle Straaler falde vildt —
Ha det er Fingals Land vi skue!
Han sidder paa sin Sølversky
Og følger os til Morgengry,
Og synger høit i Stormens Stenime:
Kan Fjeldets Søn sin Aldel glemme?
Hvor er den gamle, gridske Biørn,
Hvis Heltemod ei Faren rokker? —
O Fingal ryst ei Dine Loffer!
End er vi Kampens ægte Børn!

Sir Harry.

Ja I vil Klipperne forsvare,
I vil beskiærme gamle Borg!
Gaaer, raske Ynglinger! ei Sorg
Skal flynte feig til Eders Fare.

En Gubbe vogte maa sit Huns;
Men har I seiret? Kommer alle!
Her venter Eder Fredens Halle,
Med egelsvornfrandske Krus.

Klara.

Dg om den blanke Heltelandse
Skal Vigen vinde Rosenfrandsse.
(Hun kaster Blomsterduften ned til William)

William (stikker den paa sin Hielm).
O søde Blomster! I skal smykke
Med Eders Buss den blanke Hat;
Afværge Fiendens Hug i Nat,
Dg være Vidner til min Lykke!

Sir Oliver (til Harry).

Het saa, min gamle Ven! Ei frygte,
Jeg drager med en udsøgt Flok.
Af stærke Landser har vi nok,
Dg Britten fiender Skottens Rygte.
Snart Kingals Søn, i fri Natur,
Skal hilse Dig med Seiersminer;

Naar først til malerske Ruiner
Forvandlet er den stolte Muur.

Tom (til Dick).

Hvad seer jeg hist? Der kommer Taaben;
Na Dick! tøv dog et Øieblik.

Dick.

Hold inde med Din plumpe Naaben!

(affides)

Hvad vil han mig, den gamle Strik?

Tom.

Du ligner i de blanke Naaben
En Budding i en Form af Blik.

Dick (slaaer sig paa Maven.)

En Marvebudding? Ja med Æren!
Min Form har Marv, som det sig bør.

Tom.

Du bliver hængt, som Dessertør!

Dick.

Prostituer mig ei for Hæren!
Den Lid, den Sorg.

William (kaster et Kys til Klara).

Du Dyrebare!

Sir Harry og Klara.

Beskiærm o Gud, Din Heltestare!

Choret

(i det Marschen igien begynder).

Til Kamp, til Storm nu rask afsted!

Med snelle Skridt, med lette Fied,

I Nattens dunkle Time.

See, blege Stjerne! Brittens Død.

Men Sol skal blusse dobbelt rød,

Paa Fjeldet frem af Havets Skied,

Med festlig Purpurstrime.

Som Nattens Rovdyr ile vi

Ad tusen Sti,

Den gamle Nidderborg forbi,

Med skarp og fældet Landse.

Men Retfærd følger vore Fied

Og Seieren skal drage med

Og storme Brittens Skandse.

Troer han at tvinge Klippens Mand?

Vi holde Stand!

Thi Skotland er vort Fædreland.

William

Si det han gaaer forbi Klaras Vinduer, hæver han sin
Haand op til Blomsterne paa sin Hielm og synger:)

O søde Blomster! I skal smykke

Med Eders Buss min blanke Hat!

Afværge Fiendens Hug i Nat,

Og være Vidner til min Lykke!

Anden Handling.

(Et Bærelse i Robins Hus.)

Han sidder i en Lænestol og grunder. Fanny sidder ved
Alkoven, ved noget Haandarbeide og synger for den
lille Betty, som er i Sengen.

Tommeliden var sig en Mand saa spæd,
I Fingerbøls Harnisk var han klæd.
Hans Hielm var hvælveth og hvid og reen,
Det var en udhulet Kirsebærsteen.
En Snappenaal var hans Landseftang,
Selv var han ikkun en Tomme lang.

Tommeliden sidder i Tommeltot,
Der morer han sig saa jevnt og godt.
Tommeliden drager paa Eventyr,
Han vog en Glue, det frygtelig Dyr!

Tommeliden drager i fremmede Land,
Han svømmed sig over en Melkespand.

Der var stor Frygt over al den Gaard,
Af Landværk leed den kongelig Maard.
Evanhvide sig havde saa liden en Mund,
Den var et Kirsebær, rød og rund.
De Læger komme med skarpen Tang,
Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

O hvo som uddrager den hule Tand
Skal vorde Drot i det halve Land!
Tommeliden sprang ind med Hielm og Stang,
Hun mærked i Munden det knap engang.
Af Sadlen han kasted den frække Gæst;
Hun mærked neppe det Landsefæst.

Der var stor Fryd over al den Gaard,
Tommeliden ægted den vene Maard.
Prindsessen ham pynted med Sindalsbaand,
Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.

Foragte skal man just ei de Smaae,

Dit naae De, hvor ei de Store kan naae!

Hun sover alt, den lille, søde Glut!

Eee hvor hun ligger der, med røde Roser

Paa Kinderne! De smaae sneehvide Hænder,

Hun folder dem i Svøne, som hun bad

For sin Halvbroder, for sin kjære William.

(Robin sidder i dybe Tanker og svarer intet.)

F a n n y.

Eee, kjære Mand!

R o b i n.

Hvad nu?

F a n n y.

Den lille Pige,

Hun sover der saa sødt.

R o b i n.

Lad hende sove!

Hun vaagner tidsnok.

F a n n y.

Kjære Ven, hvad er det?

Hvad fattes Dig? Du er saa takkefuld!
Sold tog i gaar Du Afsked med Din Søn,
Mens jeg og Betty græd ved Williams Hals.

Robin (i andre Tanker.)

Hvad skriver vi i Dag? Hvor har Du gjort
Af Almanakken?

Fanny.

Lille Betty har

I Alfes revet den i Stykker, Kiære!

• Bliv ikke vred! Jeg elsker Een igien

I Overmorgen, naar jeg gaaer til Byen.

• Er det saa vigtigt Dig at vide Dagen?

Robin.

• Letsindige! Du ser den gule Maane

Med blegen Ansigt svæver over Heden,

• Og veed ei, at hun tæller dine Timer?

Fanny.

Du ængster mig. Hvad grubler Du? Naar hørte

Jeg, siige vilde Ord fra dine Læber?

Robin (efter en kort Taushed.)

Du spotter Faren William? Du gjør vel!

Hvad er da Livet? Er det da en Skat?

Fanny.

Hvor Betty smiler!

Robin (gaaer hen til Sengen.)

Søde lille Betty!

Du sønderrev Tidberegningen i Aftes,

Betyder det, din Fader her betaler?

Du elskte Moer! i himmelsk Hvile

Hun slumrer som en Engel her.

De runde Kinder venligt smile

Med Sundhedsæblets Purpurflør.

Vaagn ei! Du vaagner kun til Rummer.

Sov saligt i en-evig Slummer!

Stiig til den Gud, som har Dig kjær.

Og naar Du er en Engel der,

Saa beed til ham som Synd forlader:

Filgiv o Gud! min arme Fader!

F a n n y.

Gud hvad er det? Du sønner Barnet Døden?

N o b i n.

Etstikke! Lad den lille Staffel sove!

F a n n y. (med udbrydende Taarer)

O hvor jeg er ulukkelig! Har alting
forvandle sig? — Du var en dristig Landmand!
Ung, stærk og munter! Elskte mig; og Alt
Gik godt. Med dine Hænders Arbeid skaffed
Du Huset Velstand. Estrar i Forstningen
Forstod Du med den skønne velcke Ploug,
Com selv Du opfandt, at behandle Marken
Med dobbelt Glid. Den gav Dig dobbelt Løn!

N o b i n.

Den velcke Ploug! Saa husker Du den Ploug?

F a n n y.

Jeg husker Alt! Du reiste glad til Staden
Og fikte Sæd, som var af sjælden Kraft.
Det skønne Foraar saae Dig haabefuld,
Og Høsten saae Dig riig.

Robin.

Det var naturligt!

Ei sandt?

Fanny.

Det fandt Enhver. Al havde Du
Kun været saa forsigtig Robin, som Du
Var flink og arbeidsom. Men af, desværre,
Dit Ungdoms Liv, Soldaterstandens Banner,
Formaaede Du ei reent at kaste bort.
Det flemme Tærningspil, den Gilt!

Robin.

Com vundet,

Ulykkelige Hustru, saa forsvundet.
Blessignelsen er ei ved sige Gaver.
Det er kun Satans Næt, som han udspænder,
Kun Eddoms Webler, Fanny! Purpurrode
Paa Skallen, men indvendig fyldt med Aske.

Fanny.

Hvi ængster Du mig? Aabenbar mig Alt!

Robin.

Ja det er Lid, jeg kan ei dvæle længer.

Saa her mig Ulykkelige. Erindrer
Du fra vort Samlivs første Dage, Fanny,
Den Hule, dybt i Hsien, ikke langt fra
Det Hus vi boede, nær ved Weverley?
Ei langt fra Ridderborgen, hvor man sagde
Moer Ludlam spogte?

F a n n y.

Jeg har ikke glemt den.

Vi gik den mange maanedlare Nætter
Forbi, naar vi i Weverley besøgte
Din gamle Fader og kom tilde hjem,
Men mærkte intet.

R o b i n.

Hørte Du ei tit
Hvad man fortalte der-om Ludlams Hule?

F a n n y.

Jo, som saamangen Ammesufortælling.

R o b i n.

O Fanny! veed Du mere nu, end Barnet
I Amnestuen om Naturens Kræfter,
Og om den skjulte Magt, som styrer dem?

Fanny.

Man sagde Moder Ludlam laante giærne,
Men den, som ei til rette Tid og Time
Tilbagebragte Leenet, fandt man død
I Sengen over den bestemte Midnat.

Nobin (ængstelig.)

Ekynd Dig! Gaa ind — Hvor mange Penge har Du?
Jeg gav Dig ofte meget. Du har meget!

Fanny.

Min Gud hvad fattes Dig?

Nobin.

Hvor meget har Du?

Fanny.

Halvtredsindestyve Kroner.

Nobin.

Ikke flere?

Jeg gav Dig meer, jeg gav Dig hundred Kroner.

Fanny.

Jeg deelte Høloten med de Fattige,
Selv har jeg ikke ødt en Skærr, det veed jeg. —

N o b i n. (flaaer Hænderne sammen)
Ulykkelige Du har dræbt din Mand!

F a n n y.
Fortvivlelse! Hvad ahner mig?

N o b i n.
Det Rette!
Jeg skylder Ludlam firehundred Kroner,
Og skal betale dem i denne Nat.

F a n n y.
Du Evige!

N o b i n.
Bereed Dig paa det Værste!
Jeg holdt det hemmeligt, saa længe muligt,
Du bryder Dæmningen. — Den velste Ploag
Som skaffed mig min første Velstand, laante
Jeg først af Ludlam. Dengang vidste jeg
End at forbinde Gliden med min Lykke.
Jeg eftergiorde den, og bragte den
Tilbage strax til rette Tid. Saa gik det

Med Sæden; saa med Summen hvorfor jeg
Har bygget dette Hus.

F a n n y.

O gode Himmel!

Saaledes er Du kommen til din Velstand?

R o b i n.

Ja, til den skønne, klare Søbehoble!

F a n n y.

Gaa! sælg dit Hus! sælg al din Eiendom!
Ekynd, skynd Dig før det er for sild.

R o b i n.

Fanny!

Det er for sild. Alt er solgt — og borte.

F a n n y.

Du eier intet?

R o b i n.

Jo, tohundred Kroner.

Jeg stolte paa, Du havde hundrede,
Saa mangled mig kun Et!

Fanny.

Er det en Drøm?

Hvad har Du gjort Ulykkelige?

Robin (med et fortvivlet Smil).

Hvad

Saa Mangen gjorde. Fanny! Ingen Ludlam

Behøves for at friste Mennesket.

Det gyselige Lykkespil, Du seer

Det daglig, og dog tvivler Du om Herer?

Jeg kunde levet rolig og beskeden,

Da lokked mig det gysne Haab om Vinding,

Jeg greb i det forræderiske Elov,

Eftum blev det i min Haand — nu er jeg fanget!

Fanny.

Saa hører Dig da intet til?

Robin.

O Fanny!

Elet intet. Huset er for lang Tid siden

Alt pantsat, ligesom vort Bostab. Ofte

Jeg laante hos den gyselige Ludlam;

Førspilte hvad jeg havde; maatte laane
Hos Andre, for at tilfredstille hende. —

(med en skaansom Bebreidelse)

Du savned af og til mig mangen Nat —

F a n n y (flaaer sine Hinde ned.)

Af ja!

R o b i n.

Du gjorde mig Bebreidelser!

Jeg taug, skøndt det var ufortient; thi aldrig

Har jeg ophørt at elske Dig, og være

Dig tro; (sukker) da var jeg i Moer Ludlams Hule

For at betale Gielden.

F a n n y.

Arme Robin!

R o b i n.

I Morgen før det dages, skal jeg atter

Betale — jeg har intet — og maa dø.

F a n n y (med kjærlig Ild.)

Min elskte Husbond! (omfavner ham) Mel, du skal ei dø

Har jeg fornærmet Dig, og gjort Dig uret?

Robin.

Hvad vil Du?

Fanny.

—
See, der mangler i din Sum
Halvandet hundred Kroner.

Robin.

Ingen Udvei.

Fanny.

Jeg gaaer!

Robin.

Hvorhen?

Fanny.

Til Midderborgen!

Robin.

Den stolte Turner agter ei din Bøn,
Han hader mig. Er William ei min Son?

Fanny.

Læm, elskte Robin, Sorgen,

Jeg skaffer Trøst!

En qvindlig Taare smelter Heltens Bryst.

Robin.

O Fanny Skælv!

Tomhændet kom jeg nys fra ham tilbage.

Fanny.

Det er ei let at trygle for sig selv;

Men Jld for Dig skal give Kraft min Klage.

Robin.

Evide Misskundhed

Såer Du naadigt ned?

Styrker i Dødens Harm

Fader, din Arm?

Venlig en Engel her

Har en Forbryder hørt;

Nædder en Engels Bøn

Nummerens Søn?

Fanny.

Haabet forsvinder ei

Lyser paa Livets Vej;

Staaner tit Stormen ei

Evageste Siv?

W e g g e.

Haabet forsvinder ei,
Lyser paa Livets Dei.
Stormen nedbryder ei
Skælvende Siv.

F a n n y.

Elskede stol paa mig,
Himlen vil rædde Dig.

N o b i n.

Dg hvis den rædder mig,
Hvad er vort Liv?

F a n n y.

Jeg tager Betty ved mit Bryst,
Du Spaden i din Arm;
Vi gaae i Verden ud med Trost,
Dg trodse Skæbnens Harm.

N o b i n.

Dg Himlen er ei længer mørk;
Med vore Børn vi gaae,

Og snart skal i den øde Ør
En venlig Hytte staae!

8 2 2 2 2.

Som Eva med vor første Fader
 Den skønne Hauge jeg forlader;
 Men trøste skal mit hulde Moer,
 Og glad vi dyrke fremmed Jord.

Bege.

Ægtefærlighedens Trøst er stor.
 Selv paa golde, skyggesfulde Stæder
 Vorer Haabets Blomst i Fader)
Moder) glæder.

Fanny.

O denne Tanke Robin mildner alt.
Held Fanny, at Du kun besøgte Ludlam
I Mattens Huier. — Ja nu er jeg trøstet!
Mod Ludlams Grumhed er der Naad at finde,
Jeg frygter ei den gamle, guffne Qvinde.

Robin.

Dit Mod, min Fanny, vederqvæger mig;
Min værste Qval var den bespændte Taushed.

Du var min Siæls Fortrolige — nu kom der
En Hemmelighed, som jeg maatte kiule.
Hvergang Du smilte til mig, var det mig
Som om et følt, langarmet Epsgelse
Drog mig i Haaret, milevidt fra Dig,
Og trued mig, og holdt sin flamme Haand
For mine Læber.

— Fanny.

Men — det bliver silde.

Bliv her og vent mig hos Din lille Betty!
Jeg bringer Trøst og Redning. Stel paa mig.

(hun river sig løs fra ham og gaaer.)

Robin

(allene efter at have stirret ned for sig i dybe Tanker.)

Jeg var en Kuss af ærligt Blod,
Jeg gik i Striden hvor den førtes;
Naar Hornet lød, naar Trommen rørtes,
Da flækk jeg ved Stændarten stod.
Jeg skifted om min raske Stand,
Og blev en rolig Krigsmand.
En deilig, ung, en dydig Pige

Mig skænkede sit Hjertes Tro —

Mit Hjerte havde ingen No!

Og Glæden saaes fra mig at vige.

I Lyffens vildtforvorne Skjul

Min heire Haand var vant at gribe. —

Den tang, den frække Krigens Pibe,

Da søgte jeg til skumle Skjul.

Plougjernet gik for langsomt mig,

Mig Marken kieded med sin Torke;

Da løkked mig det lumste Mørke,

Og Helvede forførte mig! — — —

O Engel! mon paa Sølvervingen

Du atter min Forløsning bringer?

Den Lille sover. Det er lummert her!

Seg maa lidt ud i Aftenrødens Skær.

De sagte Mindpust skal min Pande kisle,

Mit Hjerte skal Naturens Skønhed føle.

Du lukker det sig ikke længer til.

Paa Bænken jeg min Fanny vente vil.

Bed lille Betty for din Gaer i Drenge,
At ei han i sit eget Blod skal svømme.

(Han gaaer.)

Bærelse paa Ridderborgen.

Sir Harry. Miss Klara. Sir John Bull
sidder ved et lille Bord og spiser.

John Bull.

Naar I tager i Betænkning Miss, at jeg skal
hiem endnu i Nat; at min Skimmel har forstrakt
det venstre Bagheen; saa vil I ikke undres over, at
jeg reiser tidlig bort, og at jeg tager lidt Spiritu-
osa og Animalia til mig, af Frygt for den febrile
Aftenluft.

Klara.

Vel bekomme Eder Sir!

John Bull.

Man siger, forelskede Folk har ingen Appetit;
men det er Løgn. Man har aldrig meer Appetit

end naar man er forelsket. Det er let-at begribe: Hjertet banker stærkere, Hjertet staaer i Forbindelse med Lungerne ved Arteria pulmonalis; Lungerne trykke Mellemgulvet, Mellemgulvet hænger sammen med Tarmene; Tarmene skrige, og naar Tarmene skrige maa man have Mad.

Klara.

Det er billigt.

Sir Harry (i Vægstolen ved sin Pibe).

Lutter Humor, Klara! Lutter Humor. Som jeg siger Dig: Et forslaget Hoved min Ven Sir John Bull.

John Bull.

Herlig Porter, God blets me! God Beassteek, God dam! — Det er bedre end Thee. — Af Thee faaer man blege Kinder, lange Vine og trunde Haar ligesom Chineserne. Tykke Maver faaer man hvordan saa Satan man tør sig sig ad. Naa, Eders Eftaal! En Ven, som en Herkules, en Pige som en Adonis. Hvad mangler endnu John Bull, for at være det lykkeligste Menneske?

Sir Harry.

Pigens Samtykke, Sir John!

John Bull.

Ja! og lidt mindre Omfang, Broder Harry!
Deri stikker det! Hun er af denne Verden, hun for-
langer Erkefærdighed. Hvor skal den komme fra? Du
to Matroser vinde mig et Tong omkring Livet, og
furte mig til en Mast, saa vinde de ikke en Linie i en
Time. Men de fede Folk ere de bedste. De synde
mindst, thi de sove meest. De ere et Billed paa
Universum, thi Jorden er rund. Ere de hidfæge, saa
varer det ikke længe. Der er Fugtighed i deres
Krudt; det dræber ikke som af Vædske, men sprut-
ter kun, som en Troldkælling. Min eneste Feil
i hendes Øine er, at jeg er en Engellænder.
God dam, jeg er ikke meer en Engellænder,
end en Dævellænder! Jeg er en Cosmopolit,
min Froer! Det vil sige: Jeg har en Plantage i
Vestindien. Jeg indlader mig ikke i politiske Stri-
digheder. Jeg lever paa mit Slot, og gaaer paa

Jagt som Nimrod mod vilde Dyr; især mod Ræven,
den lumske Hund!

Klara.

Endnu et Stykke, Sir John?

John Bull (griber hendes Haand.)

Ja! Et Pigestykke! Vil Du ha'e mig, saa ta'e
mig og grin ikke af mig.

Klara.

J gaar hurtig tilværks Sir.

John Bull.

Vil Du leve, som en Prindsesse, saa kom! Spleen
har jeg ikke. Jeg havde en Duktel, som hængte sig,
fordi han havde for mange Guineer, og en Broder
som drukkede sig, fordi han havde for faac. Jeg
holder Middelveien mellem Galgen og Landet; sid-
der paa Landet, spiser Plumpudding og drikker Por-
ter! Vil Du være min Halvedeel?

Klara.

Det vilde være for meget for mig, Sir!

John Bull.

Lad alt Nationalhad, fare ad Helvede til. Du
gør Engellænderen uret. Han er stolt? Egenlyst?
Snik Snak! Giv ham bare lidt, saa skal Du see hvor
artig han bliver. Giv ham Frihed paa Søen til at
kapre hvad han vil. Giv ham Skotland og Irland,
giv ham Verne i Vestindien — giv ham Asien og Ame-
rika, giv ham Africa og Landene i Sydhavet! Giv ham
alle de Gnassinger, som ligge rundt omkring Europa:
Sicilien og Sicilland, Sardinien og Isen, Malta
og Linholt, og hvad det Dævelskab hedder! God dag!
han forlanger ikke meer. Og jeg er fornøiet, naar
jeg faaer Dig, og beholder hvad jeg har!

Klara.

J maa undskylde Sir, at jeg endnu ikke kan
give Eder bestemt Svar.

Sir Harry.

Klara! Du faaer ingen bedre Egtemand. Han
er saa god som Dagen er lang.

Klara.

Bedste Morbroder, maa jeg tale et Par Ord med Eder i Cenrum?

John Bull.

Det var ret! Der maa overlægges og voteres i Parlamentet. Midlertid sidder jeg her udenfor, spiser Beefsteak, drikker Porter, lader Eder gøre hvad I vil, og repræsenterer det fri engelske Folk. Kommer Du tilbage og giver mig Ja? Godt. Saaer jeg Nei? Slem! — Men jeg hænger mig ikke, det har jeg forsvoret. Jeg er kille, jeg kan ikke taale Noget om Halsen, derfor gaar jeg med sort Baand i Skjorten. Jeg drukner mig ikke! Jeg har Vandstræk! Jeg er bidt af en gal Hund. Jeg er en Stoiker, Broder Harry, i Tænkemaade; en Epicuræer i Leve- maade og en Cyniker i Handlemaade. Jeg har stude- ret i Oxford! — Gud være med Eder! Dette Glas tømmer jeg imidlertid paa Eders Sundhed.

(Sir Harry og Miss Klara gaae.)

John Bull. (allene ved Bordet).

O hvor det dog er skönt at have
Himmels Gave,
Herlige Fjeldslot, rummelig Have,
Trivelig Mave!

O hvor det dog er skönt at have
Altting fuldstændigt og godt.
Men hvad hjælper den hele Gave?
Uden en Evald i min Have
Blier jeg en Slave
Dog paa mit Slot.

Alderen kommer, hvem skal arve?
Altid kan man ei saae, ei harve!
Løbe paa Jagt og sigte, fryde,
Stedse ved Bordet ei sig fryde,
Hjertet har og sit Krav.
Skønneste Alara, Du har smertet
Junderligt din John Bull for Hjertet,
Læg min for Tiden ei i min Grav.

Bliver Du min, ha hvilke Dineer!
Ekisune Soupeer,
Herlige Baller og Afssembleer,
Alt hvad der kistes kan for Guineer,
Diener, Laquai
Mangler Dig ei!
Vil Du ha'e Maaner og Nattergaler?
Elfste faa mange som Du befaler.
Kiærlighed taler,
Elsseren lyder.
Vil Du et Kildevæld? Det flyder!
Alt skal Du faae,
Vel at forstaae:

John Bull maa glide med i Kjøbet,
Thi uden den bevidste Bull
Gaaer hele Drømmen strax i Løbet,
Og svinder i sit eget Nul!

F a n n y kommer forlegen ind.

Man sagde mig at jeg her vilde træffe Sir Harry, — men — her er Fremmede.

J o h n B u l l.

Hvad vil hun? Mon det er en Pige her af Huset?

F a n n y.

Tjenerinde! min Herre! Kunde jeg ikke maaſtee ſaae Sir Harry i Tale?

J o h n B u l l.

Go i Morgen mit Barn!

F a n n y.

Jeg maa endelig tale med ham i Aften, min Herre!

J o h n B u l l.

Det gaar ikke an! han har Forretninger!

F a n n y.

Hvert Øieblik ſtiger min Angst. Hav den Godhed min Herre! beed ham komme ud!

John Bull.

Da havde jeg noget at gisre. Der delibereres om Sager derinde af yderste Vigtighed.

Fanny.

Kommer han ikke, saa har jeg for evig tabt min Mand.

John Bull.

Bliver han der ikke, saa har jeg for denne Gang tabt min Kone.

Fanny.

O min Herre! De har Synd af at spotte en Ulykkelig.

John Bull.

Jeg spotter Ingen. Men nu skal I lade mig have No. Der er Tid nok til at tale med Manden i Morgen, naar jeg er borte.

Fanny.

Nei, nei, jeg gaaer ikke bort uden Trøst; uden at bringe min ulykkelige Mand et Medningsmiddel.

John Bull.

Et Nedningsmiddel? Hvad fattes ham? Skal han have noget af Greken Alaras Haandægtighed? Ahabarbra? Campher? Dyvelsdræk?

Fanny.

Hvis ikke Sir Harry gier os et Laan, saa ere vi grændseløs ulykkelige.

John Bull.

Et Laan? Hvad for et Laan? J vil dog ikke laane hans Søsterdatter?

Fanny (sukkende).

Det er et Pengelaan, Sir!

John Bull.

Penge? Ikke andet end det. Er det noget at gjøre saadan Blæst for? Hvormange skal J have?

Fanny.

Det vilde blive for vidtløftigt at udvilde Eder —

John Bull.

Jeg er heller ingen Ven af Vidtløftighed; jeg er saa vidtløftig nok selv.

Fanny.

Vi behøve nødvendig halvandethundrede Kroner.

John Bull.

Og for saadan en Bagatel vil I holde mig Tiden op, og maaskee forspilde mig det gunstige Øieblik?

Fanny.

Af Sir! vor hele Eftærbue hænger —

. John Bull (falder hende i Talen).

Gaa skynd Jer at skære den ned af Galgen igien, inden den kvæls. Forklædet i Veiret! Kan Du gramse? (han faster hende en Pung i Forklædet) Der er hundred og halvfierdsindstyve Kroner i denne Pung.

Fanny (knæler).

Edle Mand —

John Bull.

Dumme Stræger! Staa op! Gaa Jeres Vej!

Nu er jeg ikke stemt til at høre Behjælpelser.

Fanny.

Er det en Drøm? Vil I virkelig laane os disse Penge?

John Bull (lytter).

Der kommer han tilbage! Du gælder det at holde Brerne stive.

Fanny.

Modtag endnu engang min —

John Bull (stamper i Gulvet).

Hør Kiælling, gør mig ikke gal i Hovedet! Vil Du gaae?

Fanny.

O min elskte Robin, Du er reddet. Himlen velsigne Eder min Herre!

John Bull.

Det er da en Satans Mund, der sidder paa den Kiælling!

(Fanny gaaer).

Sir Harry kommer forlegen.

Min gode Ven!

John Bull.

Nu, Broder Harry? Nu?

Hvad synes Pigen om mig?

Sir Harry.

Hvad hun synes?

Oh nu, hun synes intet uden godt.

John Bull.

Det er mig kjær. Eaa vil hun ægte mig?

Sir Harry.

Hun veed at Du er riig, at Du er brav;

En isierlig godhiertig Bulderbasse;

Tilgiv mig, Broder, det er hendes Ord!

John Bull.

En isierlig godhiertig Bulderbasse?

Det kan jeg lide; det er altid godt Tegn

Naar Pigerne blir nærværs. Svar igjen,

Hun er en sød, vemodig Jivelin!

God dam! der kommer noget ud af, Harry!

Naar i Duet vi føre en Concert op!

Sir Harry.

Hun siger at hun aldrig kunde ønske
Sig bedre Mand end Du —

John Bull.

Det er mig kjær.

Sir Harry.

Skald hun vilde giøre sig.

John Bull.

Skald?

Sir Harry.

Men — da hun synes at det er for tidligt —

John Bull.

For tidligt for en Ms paa sytten Aar?

Sir Harry.

Og vel i visse Maader og for silde —

Du veed hvordan de unge Piger ere!

John Bull (gaaer hen til Brødfurven, temmer
den, og rækker den til Sir Harry).

Gly hende den fra mig!

Sir Harry.

Hvad vil det sige?

John Bull.

Nu er det mig, forstaaer Du, som har givet
Din Søsterdatter Kurven.

Sir Harry.

Ne! saaledes.

John Bull.

Forstaaer Du mig? Jæ! Tom! hvor er min Kleppert?

Tom.

I Stalden, Sir.

Sir Harry.

Lilgiv mig Broder John!

Det er ei min Skyld.

John Bull.

Din Skyld at jeg giver

Din Søsterdatter Kurven? Nei naturlig.

Du er vel ikke gal! — Er Mæren sadlet?

Tom.

Den staaer parat.

John Bull.

God Nat, min Kammerat!

Sir Harry.

Du skilles dog vel ei i Brede fra mig?

John Bull.

Paa ingen Maade! Jeg har al Respekt
For Dig, og for din lille Søsterdatter;
Men ægte hende, Broer, det kan jeg ikke;
Jeg har min Marsag.

(raaber ud af Vinduet)

Jack! træk Hesten frem.

Farvel min Broer! Du glemmer dog vel ikke
Snart at besøge mig?

Sir Harry.

Nei sikkert ikke!

John Bull.

Tag lille Alara med. Det er mig ligert
Ifald jeg ellers kan fornøje hende
Paa andre Maader; men med Egteskabet,
Forstaaer Du mig, der bliver intet af.

Farvel. Jæck! Jæck! God dam, jeg lær Dig hænge,
Hvis Du ei skynder Dig. Glem ikke Kurven.

(Han tager en Muffe der ligger paa Stolen, stikker
den under Armen og vil gaae.)

Sir Harry.

Hvad tog Du der?

John Bull.

Min Hat.

Sir Harry (smilende.)

Miss Alarås Muffe!

John Bull.

En Muffe? Jeg er gal. Den sorte Farve
Bedrog mig.

(bukler for Muffen)

Tusindgange om Forladelse,

Min skønne Muffe! Gid jeg var en Muffe,

Saa nægted Miss mig ei sin hvide Haand.

Undskyld min Dristighed! Hils Eders Frøken!

(puster paa den)

Beed hende naadigst at tilgive mig,

Fordi jeg tog Jer under Armen. (puster igien) Al,
Jeg haaber dog det har ei skadet Jer!

(Stamper ad Sir Harry som vil følge ham)
Bliv der! God dam! jeg vil ei følges af Dig.
Jeg sætter aldrig meer min Fod i dette
Fordømte Huus! Gaa til Din Søsterdatter!
Du er en gammel Mæhø! og jeg er
En Nar, fordi jeg ærgrer mig derover.

(Han gaaer)

Tom.

Den Ben var vred.

Sir Harry.

Det bilder han sig ind.
Iovermorgen kommer han igien,
Som intet var i Veien.

Tom.

Han er dog lidt

Utaalelig.

Sir Harry.

Det kan jeg ikke sige.

Jeg lider heller ham end disse tvære
Indbildte folde Narre; foretrækker
Hans Mave dog, Abbeddens spidse Næse.

Tom.

Jeg veed ei hvad han tænker paa. Tør sig
En skaldet Herre beile til vor Frøken?
Han kom tilpas.

Sir Harry.

Gid hun i alting var
Saa, frøsen Tom. For at adsprede hende
Har jeg tilladt, hvad ei man burde.

Tom.

Hvad da?

Sir Harry.

Hun bad mig saa indstændigt og saa venligt
At maatte gaae i Nat til Niddersalen,
Jeg — loved det.

Tom.

J spørger.

Sir Harry.

Stakkels Pige!

Hun sad og græd idag den hele Tid.
Jeg var lidt haard, maaskee lidt altfor haard.
Hvis det kan træffe hende! Man har sagt
At stundom Phantasiens Drømmeværk
Udspreder bedre Sorgen end Fornuften.

Tom.

Hvad vover J? Erindrer J ei, hvad
Der selv er hændet Jer i denne Sal
For femten Aar?

Sir Harry.

Jo, meget vel. Fra den Tid
Staaer Salen lutt. Men skal den altid staae,
Som et affides Eysgelsegemal,
Der gior min Borg berygtet og forhadet?
Hun frygter ei. Du siger selv Gienfærdet
Har ofte mødt paa Gangen hende; hilst
Med Venlighed. Maaskee er Klara den,
Der er bestemt til hurtig at opdage

En Hemmelighed, som alt hundred Aar
Har skult med Rædsels frygtelige Tærpe.

Tom.

J vover meget, Sir.

Sir Harry.

Jeg vover intet.

Om der er Spøgelse, om der er ingen —

Min faste Tro er at de intet mægte

Mod reen Uskyldighed. Lad hende gaae!

Jeg selv med Dig og alle Husets Folk

Vil være rede. Skulde noget høres,

Saa maae vi ile hende flux tilhielp.

For Støi og Lys er flige Gæster bange.

Tom. (gysende).

Jeg var tilfreds John Bull var her igien;

Deßlige corpulente Spøgelse

Er ei saa frygtelige, som de Mavre.

Alting forener sig, for ret at giøre

Det melankolske i Afien. Gartnerens

Den gamle Stofferss Kone —

Sir Harry.

Er hun død?

Tom.

Der lod, som ganske vist hun vilde himle.
Ligkisten var bestilt. I Middags blev
Hun bedre! Men i Dæmringen nu nylig,
Kom Snekermesteren med sine Drenge
Og bragte den i Procession. Nu staaer den
I Gangen; lugter frisk af Fyrretræ,
Og støder Folk, med sine skarpe Kanter,
Som gaae forbi i Mørke.

Sir Harry.

Gamle Skæf!

Tom.

For hvem er den bestilt?

Sir Harry. (leer)

For Spøgelseset!

Jeg haaber at det alt er Selveddrag!
En panisk Skæf, der har indsneget sig
I Borgens Krog, som yngler nu i Mørket,

Dg som forsvinder i sit eget Mulm,
Saa snart vi nærmer os med vore Fæller.

B e g g e.

Naar Mørket slukker Aftenrøden
Og synker over Dal og Krat,
Da staaer som Billede paa Døden
Den høie, stjerneklare Nat.
En Ahnelse vi dybt fornemme,
Der leder Sielen vidt omkring,
Og Stormen varsler, som en Stemme
Der aabenbarer skjulte Ting.
Men neppe flygter Granens Ugle
For Østens unge Purpurfynd,
Før lifligt alle Himlens Fugle
Tilqvadre Hjertet: Haab og nyd!
O Nat! Du Billede paa Sorgen,
Hvi skal jeg da din Rædsel fry?
Med Rosen aabner sig i Morgen
Mit Haab for Staaerne paa ny!

(De gaae.)

Tredie Handling.

Uden for Robins Huus. Træbord og Bænk.

Robin (allene).

Jo længer Fanny udebliver, desmeer
Det gyser i mig. Aftenen er kold,
Eftendt dog det burde være lunn Sanct Hans Nat.
Mørkt vil det aldrig blive.
Man tænker det er Dag endnu, saa er det
Vel ikke langt fra Midnat. Og imorgen
Imorgen Klokken tre,
Naar Østerflæret feirer over Vestens
End neppe slutte Skin; naar alt hvad aander
I Dynen hyller sig for Morgenfulden;
Da skeer Henrettelsen! da skeer den, hvis
Jeg bringer ei de firehundred Kroner,
Og lægger dem i Ludlams blege Haand.

Den gustne Maane staaer saa sølt, derhenne
Og leer i Horizonten. Hu! mig synes
Den ligner Ludlam. Hvor hun griner ind
Ad Forstadsøren paa mit gamle Sværd,
Der hænger sort paa Væggen. Dette Sværd,
Der spotter mine sidste Dages Lædhed,
Og som min Søn forsmædede, fordi Tiden
Haant havde rustnet det. Det klinger, synes mig
Man siger naar det klinger i et Sværd
Hos Bodelen — Hu! hvilke fæle Tanter.
O kom min Fanny! Giver Du min Betty?

(han seer ind ad Vinduet.)

Ga sødt! Du kender ei din Faders Uro.
Hvert Øieblik den voxer, som paa Skibet
Den salte Død, uagtet Pumpen gaaer.
Det staaer mig alt til Hagen, — end et Blund,
Saa har mit Fartsst endt sin korte Gang,
Og hvor er da den Biælke, som kan redde?

(han sætter sig ved Bordet og stytter sit Hoved paa
sin Haand.)

George (en gammel Soldat, kommer med Tornister
paa Ryggen syngende:)

Piben lyder, Trommen skralder,
Nu afsted til munter Dyst!
Kort kun er den raske Alder,
Ekynd Dig, Landsmand, før Du falder,
Lev Dit Liv med dobbelt Lyst.

Bange Sorg, og Frygt for Døden
Svinder ved Kartovens Larm.
Blussende, som Morgenrøden,
Staaer Soldaten, spotter Døden,
Møder Faren med sin Barm.

Feighed ved den lave Hytte
Vengster med sit Hundebiaf.
Naaf Forandring! dagligt Bytte!
Staa bag Vassen, grønne Eskytte!
Lad din Nissel, sigt — og træf!

Stærke Løver ei forsage,
Naar end Tigre paa dem sprang.

Helten bør i Dysten drage,
Den som Magten har skal tage,
Det er i Naturens Gang.

Rad i Dødsfæd Bondemanden
Lærke Stjernet paa sin Lo;
Selv med selvgraa Haar i Panden
Hylder jeg Soldaterstanden,
Og i Teltet vil jeg boe.

M o b i n.

Hvad seer jeg der! George Wilkins!

G e o r g e.

Peter Robin!

Hvad Dævelen, gamle Kammerat, Du her?

Og i en Bondevangs?

M o b i n.

Velkommen George!

Ja, jeg er Bonde, her Du seer mit Huus.

G e o r g e.

Det var da Satan! Du et Huus? Du Bonde?

Hy Skam dig Robin! Sneglen har et Huus!
Du Bonde? Nu man skal dog ingenting
Forfværge her i Verden; men det vilde
Jeg dog vel svoret paa, naar vi i Flandern
Sad ved et Træ i Leiren; naar Du skød
Kasketten op paa skraa, og lod paa Trommen
Den lette Lærning klinge! Eller naar,
Med Blus paa kinden af den gamle Wiin,
Vi fulgte Gienderne med spændte Bøsser
Og skød dem Kappelær af Hælene.

Robin.

Ungdom og Wiisdom følges siælden ad.

George.

Det gjør de vel i! Wiisdom fik sin Høfsot,
Den er kun slet til Beens. Men er det rigtig
Dig selv med dette Bededagsansigt?
Kom lad mig see! Jeg troer dog det er Dig.
Men hvor er nu de martialske Dine,
De skarpe Træk? Behængt med Dovensedt!
Og Dovensedtet atter blegt indforet

Med Angest for at miste Lænestolen,
Riedgryden og den magelige Kede.

N o b i n.

Du er endnu den samme vilde Knægt,
Som for en Snees Aar siden.

G e o r g e.

Det var ilde

Bestædt med mig, ifald jeg ikke var det.

(han slaaer Ild og tænder sin Pibe.)

Seer Du det Fyrstaal? Saadan saae det ud
For hundred Aar, kun med lidt færre Skaar,
Jeg har lidt flere Nynker. Det betyder
Alt vi har begge givet Ild, fra den Tid.

N o b i n.

Hvad vil Du nu?

G e o r g e.

I Krig.

N o b i n.

For at forsvare

Dit Fædreland? Hvad vil Du da i Skotland?

Du er en Britte.

George.

Kampen er mit Land,
Og hvor der er en Helt, der er min Herre.
Den som betaler meest, den tjener jeg;
Og hvad jeg tjener øder jeg. Hvis ei
Der leved Folk som jeg, saa gik Naturen
Tilslidst af Stilstand i Forraadnelse.

(Han kaster en stor Pengepung paa Bordet.)

Robin.

Hvad har Du der?

George.

Femhundred gamle Kroner.
Den Ballast er mit lette Skib for tung.
Jeg haaber snart at tabe dem igien,
Der er jo Krig, hvad skal man saa med Penge?
De er for Høfne kun i Fred.

Robin.

Femhundred?

Ei Du er rig!

George.

Ga lige fra i Aftes!

Jeg vandt dem fra en mædsket Hestepranger,
Til Straf fordi den Gættv spille Huden
Paa Hestene, og fored dem med Lust.

(Han aabner sit Tornister, tager en Glaske frem og
toende Bægere, som han sætter paa Bordet; spodsk)

Du drikker vel ei heller mere Vin?

Robin.

Naar den er god, et Glas imellemstunder.

George.

Du fik den ikke bedre hos en Churfyrst
I Tydsland, hos en Ridsmand i Bordeaux,
Og hos en Sultan i Constantinopel.
Jeg maa vel ikke byde Dig et Bæger?

Robin.

Hvorfor ei det, min gamle Kammerat?

George.

Ei! Du har Tollerance, Laalcrads!

Hvad er det nu, de Lærde kalde det?

Naa, paa fornøjet Bekjendtskab!

(flink:r.)

Robin.

Taf! (de drikke.)

Din Vif

Er meget god.

George.

Isald saa er, saa maa

Der synges til den. Drik foruden Sang

Er som en deilig Mund foruden Kys!

Robin.

Jeg kan slet ingen udenad. Jeg har

Ei sunget muntre Viser nu i lang Tid.

George.

Det kan jeg tænke! Alle skønne Kunstler

Har han paa Hjlden lagt. Sy skamme Dig!

Erindrer Du den gamle Vise, som

Vi sang saa ofte, mangen kielig Aften

I Brabant, naar den trinde flamske Vige,

Med røde Kinder og med gule Lokker

Bag Huen, satte skylte Glas paa Bordet?

Robin.

Jeg troer jeg kan den.

George.

Vel, den maae vi synge.

(De sætte sig; Georg skænker i begge Bægre og synger)

Vil Du være stærk og fri,

Præs de røde Druer!

Vil Du staa Fortuna bi,

Nær din Ungdoms Luer.

Tro til Kampen ile vi,

Da naar Faren truer;

Hilse paa vor Blomstersti

Gomfruer og Fruer.

Robin.

Kort kun er den grønne Vaar,

Livets Tider ile;

Suart den hvide Winter-snaer

Om den lange Hvile.

Men selv under selvgraae Haar

Nød kan Kinden smile,

Dg hvor Vachus Bøger staaer,
Hænger Amors Pile.

B e g g e.

Lær af Rosen i sin Lund
Purpurvarm at fryde;
Lær i Kampens raske Stund
Fiendens Landse bryde.
Ingen Plet paa Jordens Mund
Meent er uden Lyde;
Den er lykkelig, som kun
Niet forstaaer at nyde!

R o b i n.

Hvor underlig den gamle Sang har stemt mig,
Den minder mig om mangen muater Time,
Som længst forsvandt, som kommer aldrig meer.

G e o r g e.

Dg hvorfor aldrig meer? Er Du alt død?
Er Du et Gienfærd alt, som seer tilbage
Paa Livet fra din Grav?

Robin (flinker).

Din Skaal, min Broder!

Du lader til at være lykkelig;

Jeg var det maaskee paa en anden Maade,

Hvis det var Skæbnens Villie.

George.

Nu saa maa

Du friste Skæbnen. Hvordan staaer Du Dig?

Er det dit eget Huus?

Robin.

Det kaldes mit.

Jeg har et yndigt Barn, en kjærlig Hustru,

Det er min bedste Rigdom.

George.

Ja, ja, ja!

Det er ret godt for Krigen og for Hæren,

At der anlægges Børnesfabriker.

Der fyldes meget bort imellem Aar

Og Dag. Det Hul maa atter fyldes. Men

Du havde jo en ældre Søn?

Nobin.

Ja med

Min første Kone. Han er nu Soldat.

George.

Det kan jeg lide. Nu Velkomne Skaal!

Man sige hvad man vil, det er en Dame

Som er al Tref værd. Vel har hun Fregner

Og Koparr, naar man snuer hende nær ved;

Men Hielmen klæ'er forbandet godt; og Panden

Er majestætisk, Næsen kongelig.

Nobin (drikker).

Forvar din Pung, den kunde komme bort.

George.

Saa blev jeg ei utrøstelig for det.

Jeg agter ei det Mammon. Vil Du vinde

Dem fra mig? Vil Du spille Tærninger?

(Han tager Tærninger af sinomme, og kaster
paa Bordet.)

Nobin (gyser).

Hvorledes?

George.

Wil Du spille Tærninger

Om hundred Kroner? Hvis Du vinder dem,

Skal det fornsie mig, og taber Du,

Saa skal det ikke græmme mig. Du sidder

I Velstand, hvad er det for Dig?

Robin (affides).

Min Gud!

Er det en Styrelse fra Dig? Gam nytte

De intet. — Hvis jeg vandt? — Den arme Fanny!

Hun tøver, kommer sikkert trøstesløs,

Saa er der ingen Redning. Vinder jeg,

Saa er min Nød forbi; og taber jeg,

Saa er ei Nøden større nu end før.

George (rasler med Tærningerne i Bægeret).

Betrænker Du Dig, gamle Kammerat?

Robin.

Ja! — Jeg vil spille høiest Dine med Dig

Om hundred Kroner.

George.

Det var ret! See her,
Du seer min Pung er fuld af Sølv.

Robin (tager sin frem).

Her er
To hundred Kroner.

George.

Nel! saa lad os lægge
Dem begge her paa Bordet da.

Robin (sukker).

Nelan!

Om hundred Kroner høiest Dine.

George.

Nigtig!

Jeg vil begynde. (faster) Fem og Tre er Otte!

Robin (ængstelig).

Hvad? Otte? Det var høit.

George.

Nu?

Robin (glad efter at have kastet).

Serer alle!

George.

Der vandt Du hundred Kroner. Din igjen!

Robin.

Nu vel! (affides) Kun eengang til Du gode Skæbne!

Saa aldrig mere Tærning i min Haand!

George.

Kast nu! Qvit eller dobbelt!

Robin.

Ja!

George.

Saa skynd Dig!

Robin.

Ja! (kaster; med stigende Glæde) Fem og Fem er Ti.

George.

Det var forbandet!

Men Sex og Fem er Elleve. Qvit!

Robin. (nedslaaet).

Qvit!

George.

Det varer mig for længe. Skal vi tage
Gengang for Alle om hvad der Du har
i Pungen?

Robin (spændt).

Ja!

(Det lille Barn vaagner derinde og græder.)

Alf Barnet vaagner!

George.

Nu saa lad det vaagne.

Hvad siger det?

Robin.

Vi! jeg maa tyse hende.

George.

Kast først, saa gaaer jeg.

Barnet (indenfor grædende).

Gode Faer! Go'e Faer!

Robin (bespændt).

Hun falder mig med Graad.

George.

Vær ingen Nar.

Epil først, saa er det gjort.

Robin.

Nu da i Guds Navn!

(kaster)

To Esser! Jeg Ulykkelige!

(Han river sig fortvivlet i Haarene)

George (tor).

Hvad

Har Gud at gjøre med Hazardspil? (Kaster)

Gen —

Ag To er Tre. Eet Die meer end Du.

Robin (med et Skrig).

Kun Eet?

George (rolig).

Jeg bruger ingen fleer. (Han tager Pungen)

Nu da,

God Nat, min gamle Kammerat! Jeg vil

Ei holde Dig. De kalde Dig derinde.

Den Lille skriger.

Robin (griber ham i Brystet).

Nedrige Bedrager!

Giv mig min Pung igien.

George.

Saa sagte, sagte!

Du river mig, Rabatterne fra Rivlen.

Robin (rasende).

Jeg river Dig Dit Hjerte ud af Livet

Fordømte Karl!

George (vrider sig fra ham).

Den lille Draabe Blin

Har gjort ham ør i Hov'det alt.

Robin

(springer ind i Forstuen og henter sit Sværd).

Her staaer jeg!

Død eller Penge! Giv mig dine Kroner!

Hvis ikke tag mit Liv.

George (trækker).

Du vaagner jo

Det martialske Væsen pludselig.

Det kan jeg ikke lide. Vel! En lille Prøve.

(De fægte. George saarer Robin, han tumler hen
paa Bænken og faster sig over Bordet.)

George.

Traf det?

Robin.

— Jeg haaber jeg har nok.

George.

Na Endt!

Det var jo kun et Stik ved Noglebenet.

Det bløder ikke stærkt.

Robin.

Jeg føler det.

George.

Det gør mig ondt for Dig, min Kammerat.

Men paa min Siæl, det var Din egen Skyld.

Naar Du vil drikke, maa Du taale Bliin;

Naar Du vil spille Tærninger, saa maa
Du finde Dig i Tab; og vil Du fægte
Maa Du ei glemme contre dégager.

Robin.

Sørg for min Kone, for mit stakkels Barn,
Naar jeg er død.

George.

Det maa vor Herre gjøre.

Jeg sørger ikke meer for Dig,
Og ikke meer for dem end for mig selv.
Jeg synger, drikker, og gaaer videre.
Og hvis imorgen hændes mig det samme
Som Dig, saa synger jeg ifald jeg kan,
Det sidste Vers af Den jeg nylig sang;
Og det vil jeg nu synge Dig til Afsked.

Salmer hen den skæne Mo,
Som Du nylig kyste;
Skal Du ei paa Verdens De
Lønger Dig forlyste;

Blomsten visner, Riød er Hø,

Høet maa man høste;

Gengang skal vi alle dø!

Lad saa det Dig træffe.

Der har' Du tyve Kroner til en Feldtskiær!

Farvel! og brug herefter Din Forstand!

(Han lægger Pengene paa Bordet og gaaer.)

F a n n y

(Kommer med en Torvespand).

Med Glæde Fanny kommer

Til elskte Do.

Du skønne grønne Sommer!

Nu har jeg No.

Mit vilde Blik, min Smerte

Har rørt den Niges Hjerte.

Nu er jeg fro!

N o b i n.

O vee! O vee! det er fuldbragt,

Jeg maa i Græsset bide.

Du arme stakkels Fanny!

Hvad hjælper det at stride
Mod Skæbnens Magt.

F a n n y.

Hvo ligger der i Blod og Saar?
Gud! Jeg forgaaer.
Min Mand!

R o b i n.

Sørg for din Betty hvis Du kan!
Med mig er det forbi.

F a n n y (glad).

Min elskte Robin Du er fri,
Jeg bringer her hvad Ludlam kan formilde!

R o b i n (fortvivlet).

Du bringer det? Ulykkelige Liv!
Det er for silde.
Jeg har forspilt mit Liv.

B e t t y (kommer grædende).

Min lille Moer! Min stakkels Faer! Ikke græ-
de! Ikke ligge paa Bænken. Betty er bange! Bet-
ty kan ikke sove.

Robin.

Kom Fanny! lad Dig trykke

Op til et blodigt Bryst.

Og Du mit Barn, min sidste Lyst!

Saa faster sig min Krykke.

Fanny (holder sit Tørklæde for hans Saar).

Begge.

Gud din Hielp i Nøden,

Gode Gud tilgiv!

Robin.

Styrk min Siæl i Døden!

Fanny.

Gaa en Faders Liv!

(Hun leder ham ind.)

F i e r d e H a n d l i n g.

(Værelse hos Robin.)

F a n n y. E n L æ g e.

F a n n y.

Saa kan jeg være vis derpaa, Herr Doctor!

Alt Saaret ei er dødeligt?

L æ g e n.

Ei Enak!

Det har ei naaet Ribbenet ret engang,

Arteria mammae externa

Er kun læderet, og ved Compressionen

Jeg hindret har at han forbløder sig.

Han har ei mistet meget Blod; men lidt

Endeel af Sindurolighed. Han fabler

Bestandig om et dæ i Morgen tidlig!

Om Kloften tre. Det er det værste! Thi

Man har Exempler paa, at mangen Evg
Jagt henvod til bestemte Klokketiet,
Fordi han trodde det.

J a n n y.

Skiondt det er Tadel,

Og skiondt J være kan forsikket om

At alt er Phantasse; saa har J ret!

Deslige Griller ere farlige.

Og derfor, tænker jeg, det er vel bedst

At stille Uhret over Klokken tre,

Naar næstegang han sumrer ind. Naar da

Han vaagner, vil han troe, den fæle Time

Er overstaaet. Er først Frygten borte,

Saa er vel ogsaa Hjælpen nær. Ei sandt?

L æ g e n.

J taler som en snild erfaren Kone.

Har J studeret Medicin?

J a n n y.

Nei aldrig.

L æ g e n.

Man skulde troe det. I det mindste har I
Dog hørt et Kurs om Physiologien?
Pathologien er Ier velbekændt!

F a n n y.

Paa ingen Maade! Hvad jeg siger lærer
Jo sund naturlig Menneskeforstand.

L æ g e n.

Ja seer man vel! Og Menneskeforstand
Den lærer man sig ikke til af Bøger;
Det har jeg selv erfaret.

F a n n y.

Min Herr Doctor!

I er en god, en hielysom Mand, det veed jeg,
Og I vil staae mig bi i Nødens Time.
Seer I — jeg maa forlade Eder og
Min stakkels Mand! Jeg maa et Ord ud
Gaa silde-som det er!

L æ g e n.

Gaae I med Gud!

Han er forbunden; nu berøer det kun
Paa at han ligger stille. Hvad især
Nødvendig fordres er, at smukt han holder
Affecten i Fornuftens stramme Lsile.
Naar I er borte vil det bedre skee,
Saa falder alle Suk, Lamentationer,
Haandtryk, og Blik, og hvad det hedder, bort.
Gaae I! jeg skal vel vaage ved hans Seng.

F a n n y.

Gud lønne Jer! jeg kan det ei!

L æ g e n.

Ei hvad!

Enhver kan komme let paa Knæene
I disse Tider; jeg forlanger intet.
Min Datter Tikke har Jer dog saa kjær!
Hun lærer meget af Jer; sidder gjerne
Og fladdrer med Jer, naar I strikke Strømper.
Ei sandt? Den Pige lover godt?

F a n n y.

Tilvisse!

L æ g e n.

Gaa I med Gud! jeg skal nok vaage for Jer!

R o b i n (indenfor).

Min Fanny!

L æ g e n.

Bliv I her! Jeg skal nok give

Ham lidt at drikke. Har I kun en Pibe?

Har I Tobak?

F a n n y.

I Vinduet derinde.

L æ g e n.

Vel, og i Pukkerfamret har jeg funden

En gammel senderstidt Pharmacopie.

Gud ved hvor den er kommet der?

F a n n y.

Vi have

Og andre Morfskabsbøger, hvis I vil —

L æ g e n.

Jeg læser aldrig for at more mig,

Men for at lære noget.

(Robin kalder.)

Ja! ja! ja!

Nu kommer jeg! Naar sig en Patient
Gaaer sig et lille Fluestik ved Halsen,
Saa troer han strax, det hele Solsystem
Er kommet af sin Ligevægt. Taalmodig!

(Han gaar.)

Fanny (allene).

Det er besluttet! der maa voves alt.
Jeg gaar i Mørket ud til Ludlams Hule.
Snart er det Midnat. — Dette lille Guldfor, —
Min Moders Gave paa sin Gøtteseng,
Jeg lægger til de Hundredoghalvfems!
Og Bettys lille Eke, og Sølvmedaillen
Af hendes Sparerbøsse! Mine Klæder,
Mit Silketørklæd og det fine Lagen
Fra Brudesengen. Af det kan vist ei
Forflaae; det gjør ei firehundred Kroner;
Men saa skal mine Suk og mine Taarer
Og mine varme Bønner gjøre fyldest

For Manglen i den skyldte Sum. Og hvis
Det ei kan være andet — nu saa vil
Jeg giæ'ne dæe for Dig, min Robin, hvis
Mit Liv kan rædde Dit!

Farvel min Mand! min Elskelige!
Din Fanny gaacr i Graven glad for Dig.
Ak stakkels Betty! arme Pige!
Skal aldrig meer Du favne mig?
Lie Fanny! Lad ei Taaren rinde,
Om end i Hulen flyde skal dit Blod!
Nu giælder det at vise Mod
Og Trofskab som en Egteqvinde.
Farvel min Mand! min Elskelige!
Din Fanny gaaer for Dig i Graven glad.
Og Du, min Betty, arme Pige!
Hist skal vi aldrig skilles ad!

(Hun gaaer.)

Riddersalen paa Borgen.

(Gammel gothisk, stor og hvælvet. Et stort Bord af Ibenholdt med dreiede Sneglebeen staaer midt paa Gulvet, opfyldt med Manuscripter og Pergamentsruller.)

Klara

(Kommer med en Børstabel i sin Haand).

Her er jeg da! End smerter det min Haand,
Saaledes har jeg maattet dreie Nøglen.
Det lader til, her har ei været Folk
I mange Aar. Dog har i Nat min Tante
Bestilt mig hid. (Smilende) Min gode Onkel Harry!
Den gamle Tom! Jeg mærkte de var bange.
Jeg frygter ogsaa, men for Williams Liv,
Deraf det kommer vel, min Phantasie
Gaaer ikke Tid til ørkesløse Frygt.
Min Fader holdt os Børn fra Døvertro,
Og satte Almmen ned i Fangetaarnet
Hvergang hun kom med sine Eventyr.
Det var lidt haardt. Hun maatte tit derved.

Hun kunde aldrig høre Møllen suse
Dybt under Borgen, aldrig Klokker ringe,
Og aldrig faldt en Kiedel fra sit Eem,
Før strax hun havde sin Historie.
Saa maatte hun i Hullet stækkeis Grethe!
Dog vandt vi Børn derved. Hvor her er støvet.
(seer paa Gulvet.)
Hvad ligger der? En stor sølvarmet Stage
Med Borlys i. Det lader, som den eengang
Var tabt af Haanden i Forskrækkelse.
Men o jeg elsker denne Riddersal!
Hvor dog det er høitideligt! Og selv
Det Skræffelige har en egen Pirren.

Her sad de gamle Fædre
Med bredden Bord,
For Dagens Fæst at hædre
Med Gammensord,
I Staal, som halve Guder,
Med Blus paa Kind;
Fra farvebrændte Muder
Gled Solens Skin.

Det kunstigfaarne Bøger
Med Druesaft,
Som Hjertet vederqvæger,
Gav dobbelt Kraft.

Høit for de hulde Røner
Da Skialden sang,
Og mellem Harpens Toner
Led Bægrets Klang.

Hvor er den gamle Vælde?
Hvor Kraften boer?
End staae de stærke Fielde
Saa høit som før.

Men længe sank i Dalen;
De visne Løv;
Nu sørger Riddersalen,
Bedækt med Støv.

Mon jeg vel sørge skalde
For her var skiant?

Af Vintersneens Kulde
 Staaer Vaarens Grønt.
 Hvi klynke blandt de Døde
 I Gravens Lø,
 Naar nye Frugter gløde
 Paa Livets Træ?

Ja William! Du skal atter hørve Dig
 Fra Dalens Hytte til den stolte Borgsal.
 Som David skal Du fælde Goliath,
 Med Kampestenen i din Hyrdestyng.
 Din hvide Stav skal trylles til en Landse,
 Din Hat til Hielm, din Taske til et Skjold,
 Og Oldtids rustne stolte Adelsværd
 Skal ydmygt bøie sig imod din Skulder.
 Da skal i denne bukhvalte Sal
 Dert Brudpar staae;
 Og mine Stammefædres Helteskygger
 Skal glæde sig, at Livet ei er dødt;
 Men at en Kilde springer frem paa ny,
 Naar gamle Væld er stoppet og fortørret!

(Hun sætter sig ved Bordet.)

Her ligge disse gamle Skrifter! Ja
 Hvis kun man kunde finde Nede i dem.
 Det maa min Tante hjælpe mig lidt med.
 Man kan ei see! — Jeg tage vil den store
 Sølvseftage der paa Gulvet; tænde
 Deres Lys, og flukke saa Borskebelen.

(Hun tænder de tre Lys)

Hvad ligger der? Et gammelt Pergament,
 Heel tæt beskrevet, og med mange Pletter
 Af Fugtighed. (læser) "Balladen om Fru Klara,
 Det hvide Gienfærd, paa det gamle Blackstone."
 Blackstone? Det er jo dette Slot! Om Klara,
 Min Navne? Tante hedder ogsaa Klara.
 Det Navn maa være gammelt i vor Slægt.
 Den maa jeg læse! Men den er udflattet
 Paa mange Stæder. Det vil koste meget
 At faae en Mening ud deraf.

(En sagte Musik, som Klara ikke mærker, begynder
 nu naar hun tier, og hører op naar hun taler.)

(hun læser)

"Hør Du som finder Liden lang

Ved Kampens blege Lue!

Jeg synger Dig en gammel Sang

Om Borgens første Gru.

Hun glimred rigt i Edelsteen,

Nu ligger hendes møre Been

I linnedhvide Klæder

Paa Gulvet, hvor Du træder."

Hielp Himmel!

(Hun springer op med Pergamentet i Haand.)

Der? Ja ved Himlen Bræderne var løse!

Det mærkede jeg tydeligt. Gud! sad

Jeg paa min Stammemoders Læg?

(En sagte Sørgemusik)

Nu maa

Jeg læse meer. Det er en gruselig,

En svar Misgjærning, som desværre jeg

For silde skal opdage. — Pergamentet

Er plettet her; jeg kan ei finde ud

Deraf. Hør er det atter læseligt.

(Læser)

"Da hendes Varn nu døde snart,

Fordi hun ei det hørge;

Og da med hendes Glædeart

Hun Hjærterne bevægede;

Da —"

Altter udslukt, atter uden Mening.

(Musikken stiger og udtrykker Eidenfæbelighed.)

Naget alle mugne Pletter, al

Udvisning, maa jeg giætte mig til Næsten.

(Læser)

"Jeg Dren hen til bratte Strand

Henlofted hendes Egetemand.

Nu ligger han begravet

Hvor Stenen staar i Havet.

(Stærke truende Toner.)

Hvad maa jeg høre! Hundred Gange saae jeg

Den spidse Steen imellem Bølgerne,

Naar jeg om Aftenen stod ved Solens Nedgang.

Dit sad en Maage fælt paa den og skreg;

Og stirred hen paa mig! — Her bliver Skriften

Saa rød som Blod, men mere tydelig:

(Læser.)

"Netsfærdigheden flumrer ei,
Snart følte hun det værre;
Hun maatte gaae den samme Vej,
Som hendes Egteherre.

Her Boleren i Nidfiærhed
Har hende stødt med Dolken ned.
Hun laae med blege Miner
Bag blodige Gardiner.

(Sørgetoner)

En Kiste nu bag Altret staaer,
Aun fyldt med Grus og Stene;
Men hver en Nat Fru Alara gaaer
Sørgmodig og allene.

Til Straf for hendes Ødselhed
Af Trædetrappen op og ned
Marvaagent maa hun trippe,
Med husligt Nøglesnippe.

Og dybt i Gulen, hvor hun først
Sin Boler satte Stevne,

Der maa h  n nu med blodig Tørst
Let  ndigheden hævne.

Maa give Hver, som give b  d,
Men straffe strax med bed  ste Død,
Den dvælende Betaler,
Naar Tiden han forh  ler.

(L  ser det sidste Vers med stigende Følelse.)

Først naar en M   af hendes Slægt
Paa denne Borg vil bygge,
Som tager i sin Varetægt
Den arme, blege S  ygge;
En M   uskyldig, huld, og reen,
Som læder hendes trætte Been
I Christenjord begrave;
Da — — ”

Altter flettet ud!

(Holder Pergamentet utaalmodig for Lyset.)

Hvad da? Hvad da?

(Bed at holde Skriftet for Lyset m  rkner hun den mods  ttte Side af Riddersalen; i det hun nu tager det

tilbage igien; staaer den hvide Kone lige over for, bag
den Stol hun sad paa, læner sig til Ryggen med
sammenflængte Arme og betragter hende vemodigt.)

Den hvide Kone.

Da faaer hun No' i Graven!

A l a r a (yderst forskærdet).

O min Gud!

Frelø mig! Der staaer hun med sit Nøglesnippe!

Ave Maria!

(Melodier udtrykke hendes Forsærdelse, og det Høitidelige i Diebliffet.)

Gienfærdet

(under Mellemklang af gysselige Sørgetoner.)

A l a r a ! Frygter Du

En lustig, let, en ulysfulig Skygge?

O skænd mig atter No!

O skænd mig atter No! Du kan, Du kan!

Begrav de trætte Been! (peger paa Jorden)

Her ligger jeg, med Strikker sammensuort;

Mit arme Hoved skændigt bundet ned

Mod Hælene. Linfisten er saa trang!

Begrav i Christenjord din Stammenoder!

Du rædder mangt et Liv!

Thi nede — dybt i Hulen — kold og grim, —

Som Havets Bølge der har dræbt min Husbond

I Morgendæmningen — jeg myrde naa

Som følesløs Natur,

Mens Hjertet brænder i sin Skjærsild.

Freløs mig!

Bring mine støvbedækte Been til Graven!

Lad Siælemæsser synges over mig

Forbi den fæle Ludlams Hule!

Men skynd Dig,

For Morgenhanens Gal,

Skal ei dit Smil forvandle sig til Taarer!

God Nat!

Jeg kommer aldrig meer, naar selv Du vil.

Ned mig en Seng af fire lange Siæle!

Jeg er saa træt!

Farvel!

(Hun synker i Jorden)

Klara.

O Himme! Hielp! Maria! Alle Helgen!

Sir Hans Turner, med Tom og alle Borgens Folk,
styrter ind med Fakler. Borgkapellanen foran med et
Røgelsekar.

Chor.

Hun skriger! Af den Arme!

Maria sig forbarme.

Hun ligger kleg paa Jorden der!

Hvo vover sig vel nær?

Gaa Broder Martin I foran!

I er en from, behjertet Mand.

Om Helved end vil spøge

Saa kan os Himlen frie.

Munken.

Jeg vil begynde med at røge

Og læse Litanie.

*) Signum salutis impone Domine

Super hanc domum! et non permittas

Intrare in eam angelum percutientem.

*) Sæt o Herre din Frelses Tegn over dette Huus, og
tillad ei Fordærvsens Engel at betræde det.

C h o r.

*) Omnes sancti Angeli et Archangeli,

Orate pro nobis! Amen.

Sir Harry (iler til Alara).

Bedste Alara, elskte Datter!

Hør din Angest, rejs Dig atter!

Lusten her er tung og qualm.

C h o r.

Lusten her er tung og qualm.

M u n k e n (kommer Røgelse paa Tiden).

Aabner Vinduet, lad Lusten

Blande sig med Virakdusten!

Saa er den ei længere qualm.

(Man aabner et Vindue)

C h o r.

No paa Fjeldet, No i Dalen!

Neden under Nattergalen

Venligt flaaer i høien Alm.

Alara (som har fattet sig noget, peger forfærdet hen for sig og siger:)

Der sank hun ned!

*) Alle hellige Engle og Erkeengle beder for os! Amen!

Sir Harry.

Hvem elskte Klara?

Klara (flaær Hænderne sammen).

O Gud hvad maa jeg aabenbare!

Tom.

Her er ei Stedet, her er ei Tiden,
Dvæle vi her, da troer mig, kun liden
Vorder vor Tak.

Sir Harry.

Alt kan i Fred man afgjøre siden!
Lad os forlade det føle Gemak.

Chor.

Lad os forlade det føle Gemak!

Munken.

Miserere Deus! secundum magnam miseri-
cordiam tuam, et libera nos a malo! *)

Choret.

Amen!

(De gaae.)

*) Forbarmes o Gud for din store Barmhiertigheds
Skyld, og fri os fra det Onde.

F e m t e H a n d l i n g.

Eudlams Hule. Mørkt.

F a n n y (allene).

Her er jeg da! Derhenne hvælver sig

Den gyselige Hule. Der kan ikke

Nu være længe til Dagbrækningen.

Det er saa koldt! Det graaner alt i Østen.

Den vaade Dug opfylder Natteluften,

Den er ei faldet end. Saa skynd Dig strænge

Netsfærdige, før Solens Purpur kommer.

Lad alt da være overstridt. O Gud!

Skal Morgenduggen, naar dens Perler synke,

Opreise Haabets Blomster? eller skal

Den fugte Sandet kun paa vore Grave?

(Gaaer hen til Brønden og lægger de Penge og Sager, hun har, paa Randen; derpaa træder hun angst ud af Hulen igien og knæler i Forgrunden.)

Strænge Fru Ludlam i Biergenes Slotte!

Dig nu tilhører min Skæbne, mit Liv!

Naadig Dig viis! ved din fugtige Grotte

Knæler en tro, en uhykkelig Liv.

Ei for at vinde dit Mæmmon hun banker

Driftig paa Manden af sneehvide Brænd;

Knælende hid hun med Taarer kun vanter,

For at afbede den Elskedes Synd.

Vær nu ei grusom; tag hvad vi eie,

Staan kun hans Blod!

Men — hvis kun Blodet kan Synden opveie,

Vel! til at døe for min Mand har jeg Mod!

(Hun sidder nogle Dieblig stille knælende, med Hænderne forslagne paa Bryster, og venter sin Skæbne. Man hører Noget pusler i Baggrunden.)

F a n n y.

Der kommer hun! O Himmel staa mig bi!

Den lille Betty (kommer grædende).

Moder! Min Moder! hvor blev Du af?

F a n n y (springer op).

Hvad hører jeg! Min Bettrys Døst.

Betty.

Der er Du!

(løber hen og omfavner hende.)

Fanny.

Betty! mit elskte Barn! er det en Drøm?

Er det Dig selv?

Betty.

Betty gaar med Moder! Betty tør ikke blive
hjemme hos den fremmede Doctor!

Fanny.

Hvorledes kom Du her den lange Vej?

Betty.

Betty fulgte Moder i Hælene. Kom Moder!
Ikke gaar ind i den fugtige Hule.

Fanny

Ulykkelige! (tager hende i sine Arme og kysker hende.)

O min Gud! var det

Fordi jeg skulde sige Dig det sidste

Farvel, mit elskte Barn?

Betty.

See, søde Moder!

Den rare hvide Frue, som der sidder
Paa Bænken henne!

Fanny (sætter Barnet ned i Forfrækkelse).

Hvor? Jesu Maria!

Betty.

Derhenne Moder!

(Den hvide Kone sidder i Baggrunden ved Brønden,
i Skinnets af en blegblaa Straale, som falder ned
fra Loftet tværs igjennem Hulen.)

Betty.

See, hun vinker mig!

Hun viser mig en Kage! Faaer jeg den?

(Barnet løber hen og omfavner den hvide Skikkelse;
denne slynger sine Arme om Barnets Hals.)

Fanny.

Gud frels mig! Betty, kom tilbage Betty!

Min Betty kom!

L u d l a m .

(stryger Barnet tre Gange med Fingerspidserne fra Panden ned over Skuldrene, saa det strax falder i en magnetisk Søvn Til Fanny stræng og rolig).

Hvad vil Du i min Hule,
Forrovyne Dødelige?

F a n n y .

Strænge Ludlam!

Lilgiv! Jeg vil — jeg kem for at betale
Min Nobins Gæld.

L u d l a m .

Du bringer kun det Halve.

F a n n y .

Lidt meer! Jeg bringer alt hvad jeg formaaer.

L u d l a m .

Men kun det Halve!

F a n n y .

Strænge Moder Ludlam!

Lilstakke tag! Han eier intet meer.

L u d l a m .

Naar Solens første Straale falder ind

Paa Brønden's Rand, og speiler sig ei i
De firehundred blanke Sølvkroner,
Saa maa min Skyldner døe.

Fanny.

Barmhiertighed!

Ludlam.

Betal mig mine Kroner!

Fanny.

O skaan hans Blod!

Ludlam.

Hans Blod for mine Kroner!

Fanny.

Tag mit!

Ludlam.

Det er ei hans.

Fanny.

Saa døer jeg med ham!

(vil gaae)

Ludlam.

Bliv Fanny! Du kan redde ham! — Du kunde
Hvis Du har Mod.

F a n n y.

Mod? D til alt! Sig frem.

L u d l a m.

Giv mig hans Barn!

F a n n y.

Min Betty! Alle Helgen!

L u d l a m.

Giv mig hans Barn! saa faaer jeg Robins Blod.

F a n n y.

Nei, nei!

L u d l a m (mildere).

Frygt ei! Jeg vil ei dræbe hende.

Di elste Børn, vi Kildens, Flodens Aander.

Jeg vil opdrage hende til en Havfrø,

Forvandle hendes Halvdeel til en Fisk

Med smukke Sølverskiæl. Men hendes Haar

Skal blive grønt, som Søgræs. Ansigtet

Beholder hun, samt Arm og Bryst, og Hænder.

Emukt vil hun synge for Dig mangt et Qvel

Ved saltens Strand. Du vil gienkende Betty

Om Aftnen under Grødepilens Grene;
Men — hun vil stirre felesløs paa Dig,
Thi Havets kolde Mø har ingen Siæl.

F a n n y.

O Gud! O græsfelige Nød! Nei aldrig!
Paa en uskyldig Engels rene Siæl
Vil selv Du hævne Dig? — Saa tag hans Blod,
Tag mit! Blodtørstige! Løvinden veed
Alt rædde sine Unger.

(Hun løber hen, river Barnet af hendes Skød og
trykker det til sit Bryst.)

B e t t y (vaagner, smiler, klapper hende paa kinden,
kysker hende og siger:)

Min søde Moder!

F a n n y

(Knæler med Barnet og strækker det mod Himlen).

Du som i Skyen troner i det Høie

Hos Faderen i Salighedens Hiem!

Som smilte til de Emaae med kærligt Øie,

Og sagde: Himmelen tilhører dem!

En Engel smiler her til dine Himle,
 Fra Moderbrystet fuldt af Kiærlighed;
 O send en Skof af dine Engle ned!
 Og ræd os af det Svælg hvori vi svimle!

(Nu har nyere endt disse Ord, før man hører høis-
 tidelige Toner af et sig nærmende Liigfølge. Fanny
 træder tilside. En sort Liigkiste bliver langsomt
 baaret over Skuepladsen, fulgt af Sir Harry Tur-
 ner, Miss Alara, Borgkappellanen og Borgens
 Huusfolk, alle med Fakler i Hænderne. Man hø-
 rer Borgklokkerne ringe noget borte. Smidlertid
 sidder Gudlam ubevægelig i Hulens Baggrund, som
 en Støtte med stive Dine, uden at nogen af Føl-
 get lægger Mærke til hende.)

Choral (først uden for).

Jorde vi de trætte Been
 I den stille Natteskynge!
 Bag den mørke Bøgegryn,
 Hist hvor Nattergale bygge.
 Qvidre skal de Dødes Ben
 Venligt om Opstandelsen.

Ligfølget

(Kommer paa Scenen og gaaer over den).

Hersker over Død og Liv,

Lad den Arme Naaden finde!

Riærlighedens Gud tilgiv

Støvet af en Synderinde!

Udflæt hendes Brøde svar,

Du, som Verdens Synder bar.

(Gaa Skuepladsen.)

Ei usalig Skygge meer

Evæve bleg i natlig Kummer.

Eklænk i Jorden hendes Leer

Den forænkste, søde Slummer!

Dg naar Graven lukker sig

Evæve Siælen frelst til Dig!

(Under denne Sang siger Fanny:)

Er det en Drøm? En natlig Aabenbaring?

Et Varsel? Saae jeg ikke Ridder Turne,

Miss Alara — alle Borgens Folk? Kaplanen?

Ligkisten! hørte Klang, saae Fakkelfølge?

Jeg hører deres Sang endnu! Nu staae de

Paa Kirkegaarden, sænke Liget ned
Med Snorer i en nylig fastet Grav.

(Neppe har hun sagt disse Ord før Ludlam reiser sig
med opstrakte Arme og siger i det hun forsvinder:)

Jeg er saa let! Jeg svæver op til Himlen!

(Hulen lukker sig pludselig.)

J a n n y.

O Himmel rød! Hielp! hielp! hvad Røgleri!

(Hun flygter med sit Barn.)

(Nogle Minutters Taushed. Derpaa hører man en sagte
Marsch, Tedsaget af et Chor langt borte. Det kommer
alt nærmere.)

B i e r g s f o t t e r n e

(gaae under Sir Olivers Anførsel over Skuepladsen,
med Egelsev i Hielmene og synge:)

Nu hjem med Sang,

Og Skjoldeflang,

Igien ved Monas Smile.

Dens Straaler saae

Com Straaler gaae

Forøvne fotske Pile.

Som Mona rund

I danske Lund

Det blanke Skjold sig hvælved,

Og i den stille Midnatstund

De stolte Mure skjælved.

Thi Kraft gif frem

Og skilte dem,

Da sank de svage Volde!

Og jublende med Seier him

Vi slaae paa vore Skjolde.

(De drage forbi.)

Landlig Egn udenfor en Bondehytte. Tidlig Morgen.

Sir John Bull. Sara Nickels.

John Bull

(Kommer ganske fortvivlet ud af Hytten fulgt af Sara.)

Det maa Fanden holde ud! En Fiærdyne som
en Stegemaskine; en Hytte som en Bagerovn.
Myggene har stukket mig den hele Nat. See mine
Hænder! De ere saa rødvedlede som Vindruer.

Sara.

Det gaaer snart over igien Galil! naar I bare
stryger Jer med lidt Blyvand.

John Bull.

Nu for Satan, saa lad mig da faae Noget i en
Hast!

Sara.

Gud hielp mig fattige Enke for Blyvand! Gid
jeg havde Brændvand, saa fik det endda være hvad
det var.

John Bull.

Sikken en Her! Er det en Vertinde? Hvad hed-
der I?

Sara.

Sara Nickels, min Gaer!

John Bull.

Nickels! Navnet svarer til Niellingen, og Niæl-
lingen til Neden.

Sara.

Nu ja Galil! det er jo godt at det One sva-

rer til det Andet. Jeg er en skikkelig Kone. Men jeg har en Søn, det er en stor Mand!

John Bull.

Hvad er han?

Sara.

Han er Vaabendrager hos en Soldat.

John Bull.

Det er en høj Post. Det var bedre han blev hjemme og hjalp Jer med Huusholdningen.

Sara.

Det gjer han ogsaa! Han hjælper mig ærligt med Middagsmaden hver Dag.

John Bull.

Laver han den da?

Sara.

Nei, han æder den Jalil!

John Bull.

Hvad er Klokken? Mit Uhr staaer! Alting er i Wilderede.

Sara.

Den kan vel snart være henimod fire.

John Bull.

Hvor faaer jeg ende paa denne Morgenstund?
Jeg har vredet mig, som en Steeg paa et Epid,
hele Matten.

Sara.

J skulde blevet hos Ridderens, saa havde J
haat det bedre. Men nu kommer Jeres Karl vel
snart med den anden Hest, saa kan J reise videre.

John Bull.

Phrr! Jeg er ganske fastende! Har J ikke noget
man kan styrte Maven paa, i den kolde Morgenluft?

Sara.

Jo! En Potte Vand, hvis J vil drikke af Gade-
flæret; for vi har ikke andet, uden naar det regner.
Men saadan om Morgenens er det deilig klart, inden
Hestene har vceret der og stampet det tyft.

John Bull.

Gid jeg nu havde Een af de Poeter her, som
lyve saameget om Landlivets Behageligheder! Jeg
skulde tvinge ham til at drikke af Potten med min
Pids!

S a r a.

J maa dog være glad, at J ikke blev lam paa
det venstre Bagbeen, ligesom Eder Hest. Saalænge
man har hele Lemmer er det endda en Trøst.

J o h n B u l l.

Gjør mig ikke gal i Hovedet, Du Her!

S a r a.

Gud bevare mig fra at gjøre Folk til andet,
end de de ere.

(Hun synger med flingrende Trimulanter)

Sanct Catrin i Paradis!

Lad mig ogsaa ligevís,

Stige snart med Lærkeslugt

I den aarle Morgenluft.

J o h n B u l l.

Slugt og Lust rimer hun. Gud hjælp mig sam-
men! Alting er slet her i Huset, lige til Nimen.

S a r a (synger.)

Lad mig som en Rosenbusk

Dufte St. Hieronimus!

Falder Bladet fra sin Stilk,

Nu saa er det snart bestilt!

John Bull.

Saaer jeg flere saadanne Min paa fastende Hjerte,
Riddling! saa staaer jeg Eder ikke inde for Noget.

Sara.

Alf der kommer Dick tilbage fra Krigen!

John Bull.

Hvad for noget?

Sara.

Alf den flære Dreng! See hvor han kommer
fløbende.

(Dick kommer belæstet med adskillige Hjelme, Skilde,
Spyd o. s. v., deriblandt nogle Kasseroller, Potter
og Stegespids. Det er sat saa kunstigt omkring ham,
saa man næsten ikke seer andet end en bevægelig Py-
ramide af Armatur og Ridskentu.)

John Bull.

Hvad Ganden er det for en bevægelig Trophæe!

Sara.

Alf det er intet Fæ! Det er mit kjædelige
Barn, som kommer med Bytte fra Krigen.

Dick.

Moer Sara!

Sara.

Er Du der igjen, litte Søn! O Gud fsee lov!
Jeg var saa bange, Du skulde kommet noget til, ved
Stormløbningen.

Dick.

Lad mig løbse af! Jeg havde aldrig troet, Kob-
ber og Jern var saa varmt, inden det blev smeltet.
(Han kaster alting paa Jorden) -

Sara.

Iha! Hvad bringer Du der altsammen?

Dick.

Bytte! Hurra! Standsen er vundet! William og
jeg deelte Vren. Han var den Første paa Muren, og
jeg var den Sidste. Han tog alle disse Stormhuer
og Vandfere fra Mændene, og jeg alle disse Potter
og Pander fra deres Kvinder og Børn; thi det er
en vigtig Ting i Krigen, at man ødelægger Maga-
zinerne. William kommer om et Øieblik herforbi,
med Sir Harry og Frøken Klara, samt hele den øv-
rige Armee. Vi traf dem henne paa Kirkegaarden

ved en Litzbegegnelse. Er der Nogen døde? Alle
Mennesker levede jo endnu igaar, da vi reiste?

Sara.

Tømmeni min Dreng! har Du nu løbet Storm?
Fortæl os dog noget! Hvordan gik det til?

Dick.

Saa bild Jer ind, her er en Skandse,

Hvor denne Suppepotte staar.

Nu kommer jeg da med en Landse,

Og uforfærd i Døden gaaer.

Nu i Trompeterne de tude:

Dræng, dræng, dræng, nu uforfægt!

See nu begynde vi, giv Algt!

Nu er det snart med Skandsen ude!

See Moder! J er af de Hule,

J forestiller en Kanon!

Og Herren der, en tyf Person,

Han kan vel gielde for en Kugle!

Nu fyres! hilse den Ulykke!

Nu falder Muren med en Klang.

(Han slaaer Potten itu med Landsen.)

Det var et skönt Bombardement!

Gi fandt? Det var et Mesterstykke!

Nu fyres langt fra med en Morter,

Nu tages Byen med et Skraal.

Dg ved en Flaske ægte Porter

Vi drikke Heltemodets Skaal!

John Bull.

Du er en salt Hund, kan jeg mærke.

Dick.

Ja vist, det er engelsk Salt! gid det maa be-
komme Jer vel!

John Bull.

Der kommer Jack med den anden Heft. Jeg
er gal at jeg-staaer her længer.

Sara.

Han betænker mig dog lidt for Humslye og
Matteleie, min Fader! Jeg er en fattig Enke.

John Bull.

Seer I den Guinee?

Sara og Dick.

Ja vi gjør Tak!

John Bull.

Den skulde J faaet, hvis J havde været artige.
Men da J har været grov, saa kaster jeg den ud
i Gadekøret. Nu kan J fiske den op i Morgen,
naar J drikke Andemad, med Wenderne.

Dick (snapper hans Hat af Hovedet. Klavrer op
i et Træ og siger:)

Seer han den Hat?

John Bull.

Vil Du hid med min Hat, Du Satans Menneske!

Dick.

Den skal seile ud og hente Guineen igien.

John Bull.

Vil Du skynde Dig at give mig min Hat, mit
Friheds Tegn! Hvad er en Engellænder uden Hat?

Dick.

Pung ud! Ellers slipper din Frihed ud i Gade-
køret til Wildgiæsfene.

John Bull.

Der er en Guinee! Du Barbar!

Dick.

Giv den til min Moder!

John Bull.

Der, Du gamle Her!

Sara (tager den og neier).

Tusindtak Falil! Det er dog artige Folk disse
Engelsmænd! De har saamange Penge.

Dick.

Og der er din Frihed!

(Han kaster Satten til ham.)

— (Man hører en Marsch af de sig nærmende Krigere.)

John Bull.

God dam! der komme de. Jeg forfølges paa
alle Kanter. Men hvad bryder jeg mig om det?
Jeg er riig, og min Borg har Naturen befæstet.
Jeg slutter mig inde paa mit Slot, spiser Plump-
budding! drikker Porter! synger Britannia leve!
og leer ad Jer allesammen!

(Han gaaer.)

Dick (som er steget ned).

Kom Moder! —

S a r a.

Hvor vil Du hen?

D i c k.

Lad os see om vi kan finde den anden Guinee
i Gadefiæret.

S a r a.

Det vil holde haardt, bitte Søn!

D i c k.

Det vil før holde blødt, hvis den ligger i Mud-
deret.

S a r a.

Jeg veed ikke hvor den stakkels Dreng har faaet
alt det Mod fra? Lige fra Stormen skal han ud i
Gadefiæret. Han skyer hverken Jld eller Vand!

D i c k.

Vi vil fange nogle Karusser og lukke dem op,
saa finde vi nok Guineen tilsidst. Kan I ikke huske
det Eveltyr I selv har fortalt, om Mingen, der
laae i Fisken?

Sara.

Jo det kan jeg dogtig! Men lad os nu blive
lidt først og høre paa den deilige Musik!

(March. Sir Oliver, William, en Tropp Biergskotter.
Sir Harry Turner, Miss Alara med Folge.)

Oliver.

Mens varmt jeg takker hver en Ungerfrend
Af Egnen, for den siældne Tapperhed,

Hvormed han har bevist sit Krav i Nat
Paa Kongens Naade, Fædrelandets Agt,
Maa jeg især udmærke William Robin.

Den unge Helt, der først med Sværd i Haand
Paa Muren stod; mens Fiendens Kugler pebe
Forgjæves om hans Lindinger; som virked
At Britten slagen af en panisk Skræk,
Os gjorde Stormen let og Seiren sikker.

Udmærket Handling har sin egen Løn
I Edlings Hjerte; men det glæder Manden
At være agtet dog for hvad han er
Af en erkiendtlig Samtid; derfor har

Hans Majestæt beæret mig, sin Diener,
Med den for mig høist glædelige Pligt,
Paa Grændsen, før vi skilles ad til Afsked
At hædre Dig med Ridderlaget, William!
Anæl for din Gud!

For Kongen og den gamle Hævedemand
Der staaer for Dig, og som, i det han rører
Din Skulder i Trefoldighedens Navn,
Indlemmer Dig i et ærværdigt Samfund!

(William knæler, der stødes i Trompeter.)

Oliver (staaer ham til Ridder.)

Beskyt som Christen den chatolske Kirke!
Værn for din Konges Throne, som en Helt!
Vær Enfers og vær Faderleses Ven!

(Trompeterne lyde, Oliver omfavner ham.)

Klara. (henrykt affides.)

Nu er hans Stav forvandlet til en Landse!
Hans Hat til en Hielm! Hans Taske til et Skield!
Og Altids blanke stolte Heltesværd
Har ydmygt bøiet sig imod hans Skulder!

Dick (kommer frem med Sporerne).

Victoria, min gamle Kamme — lille —
Den — den og Kritte! — Om Forladelse
Herr Ridder, vil jeg sige. Lyster Eders
Velbyrdighed, at jeg som Waabendrager
Maa spørnde Sporerne paa Eders Støvler?

William (venlig).

Min gode Dick!

Dick (i det han spænder dem paa).

See hvor nedladende
Hans Hsighed er! (græder) Hu hu! Gud lønne Jer
At ei I har forglemt den stakkels Dick!
Skal han nu ogsaa staaes til Waabendrager?

Oliver (smilende.)

Nei det behøves ei!

Dick.

Det er mig kiært!

Thi jeg har altid havt en Aversion
For Kæpperyggedands, om ogsaa den
Var nok saa lempelig og gravitættisk.

Oliver. (med en Egefrands.)

Farvel! vi skilles ad. Naar næstegang
Trompeten kalder, veed jeg vist, hvor jeg
Kan finde Helte mellem Klipperne.
Hav Tak endnu engang hver enkelt Mand,
Som stred i Nat! Han være sig bevidst,
At et uvisneligt, et helligt Løb
Alt denne Egefrands tilhører ham.
Men, da det ikke sammer sig at skille
Den sønder Blod for Blod, saa tag den William!
Dg giem den til Erindring om i Dag!

William.

Herr Oberst en Skotte maa slaae for sit Land,
Det er jo hans Kald og hans Pligt;
Saa gjorde de Fædre, hvad læse vi kan
I Skialdenes Digt.

Og naar de kom hjem fra den blodige Dands,
Da skænkte de Mona den hellige Krands.

Thi Helten bør Krandsen kun binde
For Skønheds Gudinde;

Dg Skønheden aldrig forgaaer. —

Hvert Old, og hvert Aar

Har sin egen, sin blomstrende Aar.

Chor af Krigere (gentage hvergang den sidste Sætning)

Thi Helten ic.

William.

Druiderne flygted ved Præsternes Bøn,

Dg Mona vor Skippe forlod;

Men Jomfru Maria nu dobbelt saa skøn

For Alteret stod.

Dg naar de kom hjem fra den blodige Leeg,

Da skænkte Maria de Krandsen af Eeg.

Thi Helten bør Krandsen kun binde

For Skønheds Gudinde,

Dg Skønheden aldrig forgaaer. —

Hvert Old, og hvert Aar

Har sin egen, sin blomstrende Aar.

Choret.

Thi Helten ic.

William.

Hvi hænge de Krandsø da stedse paa Steen?

Hvi stedse paa Lærred og Træ?

Her blomstrer et Billed af Jomfruen reen

I Lundenes Læ!

Mig Kiara da bære paa guldgule Lof

De Blade som vandre af Ynglingers Flok.

Dhi Helten bør Krandsen kun binde

For Skønheds Gudinde,

Og Skønheden aldrig forgaaer. —

Hvert Old og hvert Aar

Har sin egen, sin blomstrende Aar.

Choret.

Dhi Helten bør Krandsen kun binde,

For Skønheds Gudinde ic.

Sir Oliver.

Dit Ord beviser høvst som din Daad,

Min vakre Søn, at Du er skabt til Ridder.

Dhi Styrken kan sig ikkun selv belønne,

Med at erkende Magten af det Skønne,

(til Klara.)

Tag Krandsen ædle Tingsløse Mø! og tryk den
Om dine fulde, løsegule Loffer!

(til Sir Harry.)

Farvel min gamle Ven!

Sir Harry.

Bliv Oliver!

Du lønner? Nu, saa maa jeg ogsaa lønne.

William! Omfavn din Klara, som din Brud!

William.

O Salighed!

Klara.

O William!

(De omfavne hinanden.)

Sir Oliver (forundret).

Hænger det

Saaledes sammen? Ei Victoria!

Du seer man hvorfra Helteluen kommer.

Naar ret vi undersøge, skal man finde

Det er Miss Klara, som har vundet Skandsen!
Hvor billigt at hun bærer Gyckrandsen!

Sir Harry.

Forlad os ei, men vær min Gæst idag!
I mine Lader vil der være Plads nok
For Egnens unge Mandfolk og de Piger,
Som danser ved min Søsterdatters Gaard.

Sir Oliver.

Vel!

(til Trommeslageren)

Slaa din Trille! Kampens stive Række
Opløse sig bag Fredens Rosenhække.
(Trommeslag; Geledeerne opløse sig og Soldaterne hilse
paa Pigerne i Sir Harrys Følge.)

Chor.

Lyksalige Helt, som slig Skienhed besidder!
Lyksalige Mø, som fik saadan en Nidder!

Nu Held Eder! Held!

Med Roser har Rivalighed slettet dem sammen,
Saa trofast, som Vædbend sig vinder om Stammen
I Skovens Capel!

William (sagte til Klara).

Følg mig, min Elskede, til Ludlams Hule!

Klara.

Hvad vil Du der?

William.

Jeg har et Sværd at bringe.

Jeg søger Dig paa Veien alt!

Oliver.

Det lader

Som om det unge Par har meget at

Betroe hinanden.

Sir Harry.

Lad dem gaae foran!

Vi følge langsomt efter, medens Du

Fortæller mig Dit Eventyr inat!

Chor.

Som Tordenen svinder ved Blomsternes Dufte,

Naar først den har rendset og kisset os Lufte

Og skænket os Regn;

Saa tier nu Krigens forfærdende Stemmer,

Og Sagens livsalige Tone fornemmer

Aan Fiendenes Egn.

(Alle gaae.)

Ved Ludlams Hule.

Hulen aldeles tilluftet ligesom før. Robin med sit
gamle Sværd ved Siden. Lægen.

Lægen.

Nu er vi her! Nu har jeg føiet Eder

I et urimeligt Forlangende;

Fordi jeg veed, at Phantasien skader

Jer meer end Gaaret.

Robin.

Der er ingen Hule!

Den er alt lukket til.

Lægen.

Var der en Hule?

Robin.

Den har alt sammenknugt min Fanny og

Min stakkels Betty med sin haarde Bæg. —

Alceste steg i Hulen for Admet,

Men deri ligner Robin ei den bløde

Den føleløse Konge. Leve roligt

Og tage mod et sligt Forsoningsbøffer?

Nei, ved Sanct Dunstan Skotlands Helgen! Nei!

Min Siæl var fuld af Lyder, men med Bæg

Har Helved end ei trykket i dens Grund

De søle Ord: Utroskab, Føleløshed!

O arme Fanny! her, her steg Du ned,

Ned med dit Barn, der ubekymret om

Ein Skjæbne smilte sidstegang til Maanen,

Fer Mulmet slugte det. — Nu skal Du da

Som en urolig Skygge, der har glemt

Ein Halvedeel paa Jorden, puele frem

Ved Midnat; bleg som Marmoret i Klippen,

Med Jordbæg og med Flintesteen i Løkken,

Og hæs som Kilden; med en Skifting i

Din Arm, naar Alferne har stjaalet Betty —

Saa skal Du staae og smile ved mit Leie!

Henrække mig en Dødningshovedskal,
Med Lærninger af Knokler; rødpunctert
Med Hjerteblood af et uskyldigt Barn;
Og bede mig at spille høiest Dine
Og din, og min, og Bettys Salighed!

L æ g e n.

Den arme Mand! En sølsom Feberhede.

N o b i n

Nei, nei! Du deelte min — min Skæbne Fanny!
Jeg deler din, og følger Dig i Bierget.
Og Biergets Heltemalm, det stærke Staal
Skal aabne mig en Vej til Dig og Betty.
Eaa har Gienkiældelsen ei meer at fordre.
Jeg finder Dig, om Biergets Labyrinter
Var nok saa snevre, saa forviklede.
Jeg finder Dig, min Betty, mellem Sværmen
Af Ulferne; thi ingen Underjordsk
Har dine Træk og dine Himmelsvine.
Du har alt lært at nævne Jesu Navn,
Og det kan ei Smaatroldene dernede.

Saa skal endnu forenet vore Siæle
Snart finde Veien ud! En lyseblaa Aæft
Skal aabne sig; og Maaden oven over
Skal dale mod vor Afgrund paa sin Sky,
Og hæve os i sine Faderarme.

(Han drager sit Sværd og sætter sig det for Brystet.)

Fanny med Betty paa Armen. William og Klara.

F a n n y

(Kommer ilende til og holder hans Haand tilbage).

Min Mand! Min Robin! Holdt! Din Fanny lever!
Din Betty lever, og din William lever.
Din Sorg har løst sig op i Fryd. Du græder?
Du elsker mig? O jeg Lykkelige!

(Hun omfavn timer ham.)

R o b i n (efter at have fattet sig).

Du lever! Drømmer jeg? O søde Betty!

(Han tager den Lille i sine Arme og kysker hende.)

B e t t y.

Ja gode Fader! lille Betty lever
Og William er bleven Officeer!

N o b i n (opdager ham).

Min elskte Søn! Du har udstaaet Faren?

W i l l i a m (i hans Arme).

Vi har erobret Skandsen. Men hvad fattes
Min Fader?

F a n n y.

William var først paa Borden,
Og Kjærlighed og Ære lønte ham.
Hans Konge hæved ham i Ridderstand,
Og han er Klaras glade Fæstemand.

N o b i n (holder paa sit Hoved).

Herr Doctor! er det sandt, at man kan døe
Af Glæde undertiden?

L æ g e n.

Undertiden

Kan det vel hændes hypocondre Siæle.

Det fulde Kar maa sprænges, naar det giærer
Og ei faaer Luft. Men I har ingen Nød!

Jer har Natur begavet med et Krater,
Hvoraf I fæster Eder's Lavastrøm.
Er det forbi, da ryger Bægeret
Behageligt, og fisker sig med Tiden.

Robin.

Hvorledes fatter jeg min hele Lykke?
Forsønet Ludlam! Hulens Indgang lukket!

Fanny.

Tys! tys! Jeg hører huld Musik i Bierget.

(Alle lytte.)

Choral (indenfor af tre Stemmer).

Nu Breden er forsvundet!
Hist har hun Naade fundet,
Tak være Pigens Mod!
I Graven Ludlam sover,
Nu Biergets folde Bover
Ei tørste længer efter Blod.

Robin.

O gode Gud!

William.

Troer jeg mit eget Dø?

(I dette Dieblig aabner Hulen sig. Den er fuldkommen oplyst, og udsmykket med Roser, Lilier og Løv; Biergchrystaller og metalglimrende Tapper i Loftet. Istedet for Brønden seer man et hvidt Alter, med en klar Lue. Tre vingede Piger i hvide Klæder knæle ved Altret og synge:)

Thi Egtetrofskab's Dyrer

Har sonet hendes Lyder

Med hellig Qvindetaal;

Og Unglingsheltemødet

Har atter tvættet Blodet

Uf Sværdets grumme Morderstaal.

Nu være Fred med Eder!

Et venligt Bæsen freder

Om Eders Held og No.

Vi Borgen vil beskytte,

Og Næisomhedens Hytte!

Og Røerlighedens Rosenbo.

(Hulen lukker sig.)

Robin (omfavner Fanny og Betty).
O Fanny! Betty!

William.

Under over Under!

Lægen (til Spectatores).

Det maa jeg tilstaae! Det er meer end jeg
Endnu har levet op i dette Liv!

Men udentvivl er det en Drøm. Jeg ligger
Og phantaserer lidt i Morgenstunden.

Imidlertid, — var Drømmen ikke sand,

Saa var den i det mindste smuk og sinderig,

Og kan vel væie op mod mangen Time,

Der kun var — virkelig Fiedsommelig!

(Sanitskar Musik. Choret nærmer sig, danner en
Gruppe med de Tilstædeværende, og Alle synge:)

Den truende Nat med sin Skygge forsvinder,

Og Morgenens smiler med rødmende Kinder,

Thi Østen sit Purpur har tændt.

Eig Sangfuglen svinger fornøiet fra Neden!

Indbildningen viger for Virkeligheden —

Og Drømmen er endt!

